

รายงานการวิจัย

การใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง

Language Using in Entertainment Newspaper

กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์

สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2558

รหัสโครงการสัญญา PCRU_2558_L063

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

การใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง

Language Using in Entertainment Newspaper

กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์ สาขาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ทุนอุดหนุนโดย งบประมาณแผ่นดิน

ประจำปีงบประมาณ 2558

ชื่องานวิจัย	การใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง		
ผู้วิจัย	กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์		
สาขาวิชา	ภาษาไทย		
	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	ปีเสร็จวิจัย	2558

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในการนำเสนอข่าวบันเทิง โดยใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์บันเทิงระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ – กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ประกอบด้วย หนังสือพิมพ์สยามบันเทิง หนังสือพิมพ์สยามดารา หนังสือพิมพ์ super บันเทิง และหนังสือพิมพ์ดาราเดลี และนำมาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา

ผลการวิจัยพบว่า การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิงมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ 1) การใช้คำและประโยค ประกอบด้วย การใช้คำสแลง การใช้อักษรย่อ การใช้คำเพื่อแสดงจำนวนในลักษณะเดียวกับภาษาต่างประเทศ การใช้สมญานาม การใช้คำแสดงภาพพจน์ การเรียงคำลักษณะนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย การใช้คำตัดสั้น การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำเลียนแบบเสียงพูด การใช้คำภาษาต่างประเทศร่วมกับคำภาษาไทย การใช้ภาษาพูด การใช้คำไม่สุภาพ การสะกดคำผิด การใช้คำผิดความหมาย การละประธานของประโยค การใช้สำนวน และการใช้ตัวอักษรภาษาต่างประเทศร่วมกับตัวอักษรไทย 2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ประกอบด้วย การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ การใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ การใช้เครื่องหมายยัติภาค และการใช้เครื่องหมายปรัศนี

คำสำคัญ : การใช้ภาษา , หนังสือพิมพ์บันเทิง , ข่าวบันเทิง

Title	Language Using in Entertainment Newspaper		
Author	Kobkan Wisesram		
Field	Thai		
	Phetchabun Rajabhat University	Year	2015

Abstract

The research of "Language Usage in Entertainment Newspaper" purposes to study words deployed in entertainment news by collecting data from the paper during period of December 2014 to February 2015. The sources are Siam Bun Theung entertainment newspaper, Siam Dara entertainment newspaper, and Dara daily.

The findings revealed that language using in entertainment newspaper used for different aspects. They are as follows.. 1) Usage of words and languages consist Slang , Abbreviation , Qualitative Words in corresponding to foreign languages , Specific naming convention , Imaginative naming convention , Incorrect ordering of numerative nouns in Thai , Shorten words , Foreign language , Duplication of speaking language , Combination of Foreign language and Thai , Speaking language , Impolite , Missed Spelling, Meaning , Omitted Subject , Idiom and Usage of Foreign and Thai Characters. 2) Punctuation consist Exclamation Mark , Quotation Mark , Hyphen Mark and Question Mark

Keyword : Language Using , Entertainment Newspaper , Entertainment News

กิตติกรรมประกาศ

ผลงานการวิจัย เรื่อง การใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้สนับสนุนงบประมาณการทำวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาองค์ความรู้ ซึ่งมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการเรียนการสอน และเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่มีส่วนช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศไทย

กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์

29 พฤษภาคม 2558

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 วิธีการวิจัย	3
1.45 ขอบเขตของโครงการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
1.7 ประโยชน์ของการวิจัย	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน	5
2.2 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์และการเขียนข่าวบันเทิง	7
2.3 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา	14
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
บทที่ 3 ผลการวิจัย	29
บทที่ 4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	50
บรรณานุกรม	53
ภาคผนวก	57
ประวัติผู้วิจัย	

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นยุคของสังคมข่าวสาร สื่อมวลชนจึงเข้ามามีบทบาทในการนำเสนอข่าวสารต่อคนในสังคมเป็นอย่างมาก ส่งผลให้การใช้ภาษาขาดความระมัดระวัง เนื่องจากต้องนำเสนอข่าวสารอย่างเร่งรีบให้ทันต่อสถานการณ์ ประณม จันทิม (2538 : 1) กล่าวไว้ว่า “ภาษาที่ใช้เพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์เป็นภาษาอีกรูปแบบหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไปจากภาษามาตรฐานมิใช่น้อย จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง อีกทั้งผู้เขียนข่าวต้องทำงานแข่งกับเวลาจึงมักมีข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาเกิดขึ้น อันเป็นผลกระทบต่องานของภาษาไทย” ซึ่งเป็นผลกระทบสำคัญอย่างหนึ่งต่อการให้ภาษาของคนในสังคม

สื่อสารมวลชนเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญอย่างหนึ่งในสังคมที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตามข่าวสารด้านบันเทิง ซึ่งได้รับความนิยมจากคนในสังคมเป็นอย่างมาก สังเกตได้จากจำนวนสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ที่ผลิตเพื่อการจำหน่ายมีเป็นจำนวนมาก ทั้งที่เป็นการนำเสนอข่าวบันเทิงร่วมกับข่าวอื่น ๆ และที่มุ่งเน้นนำเสนอข่าวบันเทิงเป็นหลัก ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่จะใช้เพื่อนำเสนอข่าวสารในแง่มุมที่หลากหลาย ซึ่งบางครั้งส่งผลกระทบต่อการให้ภาษาของคนในสังคมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จนอาจเกิดเป็นความเคยชิน ดังที่ถาวร บุญปวัฒน์ (2538 : 125) ได้กล่าวเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวว่า “การใช้ภาษาในการพาดหัวมักจะเป็นลักษณะพิเศษของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ อีกประการหนึ่งที่นับว่ามีความแตกต่างกันของหนังสือพิมพ์คุณภาพกับหนังสือพิมพ์ตลาดก็คือ ความสุภาพและความถูกต้องทางภาษาที่จะมากหรือน้อยกว่ากัน” สอดคล้องกับที่ธนู ทดแทนคุณ (2551 : 95) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไว้ว่า “จะพบว่า การเลือกใช้คำของสื่อมวลชนนั้นมีความสำคัญมากที่ต้องอาศัยความรู้ในด้านภาษามากกว่าอาชีพอื่น หากใช้คำได้ตรงความหมายและถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ งานการใช้ภาษาของสื่อมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพิมพ์จะเป็นแหล่งความรู้ที่เป็นตัวอย่างการใช้ภาษาของคนไทยได้เป็นอย่างดี และก่อให้เกิดพัฒนาการทางภาษาในที่สุด”

สื่อหนังสือพิมพ์มิได้เป็นเพียงประดิษฐกรรมใหม่ของเทคโนโลยีการพิมพ์เท่านั้น หากมีความสำคัญและมีความหมายอย่างยิ่ง เพราะมีบทบาทและอิทธิพลต่อความคิด ทศนคติ และ ทัศนคติของของคนในสังคม เนื้อหาที่นำเสนออยู่ในหนังสือพิมพ์ล้วนเป็นเรื่องราวของข่าวสาร การแสดงความคิดเห็นเห็นวิพากษ์วิจารณ์ที่เกี่ยวข้องกับระบบการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ และวิถีวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ ประวัติศาสตร์สังคมได้บันทึกไว้ว่าหนังสือพิมพ์นั้นเป็นที่มาของเรื่องราว ข่าวสาร และความคิดเห็น

ใหม่ ๆ อันเป็นทัศนะซึ่งมีผลนำไปสู่การปฏิวัติหรืออภิวินิจฉัยสังคมหรือนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในรูปแบบรูปแบบหนึ่งเสมอ (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2547 : 296)

ประมะ สตะเวทิน (2539 : 174) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนในแง่ความบันเทิงไว้ว่า “ความบันเทิงดูเหมือนจะเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชีวิต ความบันเทิงช่วยให้จิตใจของคนพ้นจากปัญหาที่กดดัน บรรเทาความตึงเครียด สร้างขวัญ รวมทั้งมีผลต่าง ๆ ต่อร่างกายและจิตใจของคน สื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความต้องการความบันเทิงของคน” ข่าวนันทิงจึงเป็นความบันเทิงอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้ผู้อ่านผ่อนคลายความตึงเครียด

การอ่านหนังสือพิมพ์เป็นสิ่งสำคัญที่คนจำนวนมากได้ติดตามข่าวสารผ่านสื่อประเภทนี้ สิ่งพิมพ์อย่างหนึ่งที่ได้รับความสนใจจากผู้อื่น คือ หนังสือพิมพ์บันเทิง สังเกตได้จากจำนวนหนังสือพิมพ์ที่เน้นการนำเสนอข่าวนันทิงเป็นหลักซึ่งวางจำหน่ายในท้องตลาด และยังมีสื่อประเภทนิตยสารบันเทิงเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นความสนใจของคนในสังคมที่มีต่อสื่อประเภทนี้ ดังที่สมหมาย ปาริจฉัตต์ และอมรพรรณ ชุ่มโชคชัยกุล (2547 : 161) ได้กล่าวไว้ว่า “ด้านปริมาณจะเห็นได้จากการเพิ่มจำนวนหน้าของข่าวนันทิงในหนังสือพิมพ์ สำหรับในสื่อวิทยุและโทรทัศน์ก็มีเนื้อหาอื่น ๆ หลากหลายเพิ่มขึ้น” นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่สร้างขึ้นเพื่อคนทุกระดับความรู้ ดังที่สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2542 : 32 – 33) ได้กล่าวไว้ว่า “หนังสือพิมพ์ (Newspaper) หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่รายงานข่าวและข่าวสาร เพื่อให้ความรู้ความบันเทิง และเสนอข้อเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ เสนอข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในรูปของบทนำหรือบทบรรณาธิการ (Editorial) บทความ (Article) ตลอดจนคอลัมน์ (Column) เพื่อให้แ่่งมุ่มความคิดและการเตือนภัยแก่ผู้อ่านซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปเป็นสำคัญ หนังสือพิมพ์เป็นสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์ขึ้นเพื่อคนทุกระดับความรู้ ไม่จำกัดผู้อ่าน สามารถอ่านจบได้ในเวลาอันสั้นและอ่านได้ทุกที่ทุกเวลาและทุกสถานที่ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจทั่วไปอย่างกว้างขวาง...หนังสือพิมพ์จัดเป็นสิ่งพิมพ์ที่ได้รับความนิยมแพร่หลายจากผู้อ่านมากกว่าสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น ๆ”

อัญชลินี โพธิพันธุ์ทอง (2549 : 11) ได้อธิบายเหตุผลว่าเพราะเหตุใดหนังสือพิมพ์บันเทิงจึงเป็นหนังสือพิมพ์เฉพาะเรื่องที่มีผู้อ่านเปิดรับเป็นจำนวนมาก ความว่า “หนังสือพิมพ์บันเทิงถือว่าเป็นหนังสือพิมพ์เฉพาะเรื่องที่มีผู้อ่านเปิดรับมากที่สุดประเภทหนึ่ง เพราะหนังสือพิมพ์มีจุดขายที่เนื้อหาที่น่าสนใจ สีสันสวยงาม ชูตุดตึงดูดี คุณภาพของกระดาษจะต่างจากหนังสือพิมพ์ทั่วไป รูปภาพที่ดีพิมพ์เป็นภาพดาราที่มีความสวยงาม พาดหัวข่าวที่ดึงดูดความสนใจหรือมีการรายงานข่าวเชิงเจาะลึกรายละเอียด (in depth reporting) มากกว่าข่าวนันทิงในหน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์ทั่วไป จึงทำให้ผู้อ่านหันมาให้ความสนใจหนังสือพิมพ์บันเทิงค่อนข้างมาก”

จะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์บันเทิงเป็นสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่คนในสังคมให้ความสนใจและติดตามข่าวสารต่าง ๆ ผ่านสื่อประเภทนี้ สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่นำมาใช้เพื่อกระตุ้นความสนใจและมี

อิทธิพลต่อคนในสังคม คือ ภาษาที่ใช้นำเสนอข่าวบันเทิงในลักษณะต่าง ๆ ฉะนั้นการใช้ภาษาเพื่อกระตุ้นความสนใจเพื่อให้คนติดตามจึงเป็นจำเป็นสำหรับสื่อประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิง เพื่อให้เห็นลักษณะต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้เพื่อการนำเสนอข่าวบันเทิง อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาในสังคมอีกรูปแบบหนึ่ง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในการนำเสนอข่าวบันเทิง

1.3 วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.3.1 ขั้นรวบรวมข้อมูล

- 1) รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลจากหนังสือบันเทิง ประกอบด้วย หนังสือพิมพ์สยามบันเทิง หนังสือพิมพ์สยามดารา หนังสือพิมพ์ super บันเทิง และหนังสือพิมพ์ดาราเดลี ระหว่างเดือนธันวาคม 2557 – เดือนกุมภาพันธ์ 2558

1.3.2 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์การใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง ระหว่างเดือนธันวาคม 2557 – เดือนกุมภาพันธ์ 2558 แบ่งได้ออกเป็นประเภทได้ ดังนี้

- 1) ลักษณะการใช้คำและประโยค
- 2) ลักษณะการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

1.3.3 ขั้นนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

1.4 ขอบเขตของโครงการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีระยะเวลา 3 เดือน เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ.2557 – กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 โดยเก็บรวบรวมจากหนังสือพิมพ์บันเทิงที่จำหน่ายอยู่ในตลาดจำนวน 4 ฉบับ ประกอบด้วย หนังสือพิมพ์สยามบันเทิง หนังสือพิมพ์สยามดารา หนังสือพิมพ์ super บันเทิง และหนังสือพิมพ์ดาราเดลี เหตุผลที่เลือกหนังสือพิมพ์ทั้ง 4 ฉบับนี้ เนื่องจากหนังสือพิมพ์ดาราเดลีและหนังสือพิมพ์สยามบันเทิงเป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูง หนังสือพิมพ์สยามดาราเป็นหนังสือพิมพ์วงการบันเทิงรายวันฉบับแรก และหนังสือพิมพ์ super บันเทิงเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีลักษณะการใช้ภาษาที่น่าสนใจ

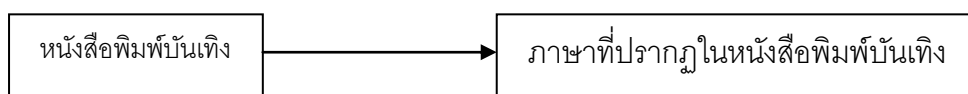
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

หนังสือพิมพ์บันเทิง หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่รายงานเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในวงการบันเทิง ได้แก่ หนังสือพิมพ์สยามบันเทิง หนังสือพิมพ์สยามดารา หนังสือพิมพ์ super บันเทิง และหนังสือพิมพ์ดาราเดลี

การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิง หมายถึง การใช้คำ ประโยค และเครื่องหมาย วรรคตอน เพื่อนำเสนอข่าวบันเทิง

ข่าวบันเทิง หมายถึง ข่าวที่นำเสนอเรื่องราวความเคลื่อนไหวในวงการบันเทิง ประกอบด้วย นักร้อง นักแสดง และศิลปินในสาขาต่าง ๆ (ธัญญาศิริ แก้วจตุรัส, 2547 : 1)

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 ประโยชน์ของการวิจัย

- 1.7.1 ทำให้ทราบลักษณะภาษาที่ใช้ในการนำเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์บันเทิง
- 1.7.2 ทำให้ทราบลักษณะภาษาที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอหัวข้อตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน
- 2.2 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์และการเขียนข่าวบันเทิง
- 2.3 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน

สื่อมวลชนเป็นบุคคลที่มีสามารถสร้างสรรคภาษาเพื่อให้นำเสนอข่าวลักษณะต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน วิรัช ลิขิตรัตนกุล (2546 : 178 – 180) ได้อธิบายหน้าที่ของสื่อมวลชนไว้ ดังนี้

1) หน้าที่ในการเสนอข่าวข้อเท็จจริง (Informative Function) คือ การแพร่กระจายข่าวสารและเหตุการณ์หรือเรื่องราวข้อเท็จจริงต่าง ๆ ไปให้ประชาชนทราบ ข่าวสารจากสื่อมวลชนนั้นอาจมีทั้งประโยชน์และโทษ เพราะสื่อมวลชนบางประเภทอาจบิดเบือนยาพิษให้แก่มวลชน ในขณะที่บางประเภทอาจก่อให้เกิดประโยชน์และเพิ่มพูนสติปัญญาแก่มวลชน

2) หน้าที่ในการเสนอความคิดเห็น (Opinion Function) ได้แก่ การมีบทบาทสำคัญในการเสนอความคิดเห็นในประเด็นหรือปัญหาใด ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อผลประโยชน์อันเป็นส่วนรวมของสังคม (Controversial Issue) นอกจากนี้สื่อมวลชนยังเป็นผู้หน้าที่สำคัญในทางความคิดของมวลชน เป็นผู้สร้างทัศนคติทางการเมืองและประชาคมติ (Public Opinion) ข่าวสารที่แสดงความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อมวลชนนั้นย่อมจะทำให้ผู้รับมีปฏิกิริยาได้ตอบออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่เป็นทัศนคติทางสังคมและการเมือง ซึ่งทัศนคติและปฏิกิริยาดังกล่าวนี้นี้เมื่อรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนก็จะกลายเป็นสิ่งที่เราเรียกว่าประชาคมติ

3) หน้าที่ในการให้ความบันเทิง (Entertainment Function) ได้แก่ การเสนอข่าวสารที่เป็นสาระบันเทิงแก่ผู้รับ เช่น หนังสือพิมพ์เสนอนวนิยาย เรื่องสั้น หรือคอลัมน์บันเทิงประจำฉบับ เพื่อความบันเทิงของผู้อ่าน วิทย์และโทรทัศน์มีรายการเพลง ดนตรี ละคร หรือการแสดงการเล่นต่าง ๆ เพื่อความบันเทิงสนุกสนานแก่ผู้ฟังและผู้ชม

4) หน้าที่ในการให้การศึกษา (Education Function) ได้แก่ การให้ความรู้เทคนิคในด้านต่าง ๆ แก่มวลชนหรือทำหน้าที่ให้การศึกษาแนะนำสิ่งที่เป็นสารประโยชน์แก่มวลชนในสังคม การให้ความรู้

รอบตัวและวิทยาการหรือประสบการณ์ใหม่ ๆ รวมทั้งการให้ความรู้ทางด้านการเมือง เช่น ให้อำนาจประชาชน การเมือง ปัญหาทางการเมือง เป็นต้น

5) หน้าที่ในการเป็นผู้คอยท้วงติงผู้ปกครองเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของประชาชน (Guardian) สื่อมวลชนในระบบประชาธิปไตยเป็นผู้คอยท้วงติงผู้มีอำนาจหรือผู้ปกครองมิให้กระทำนอกขอบเขตหรือผิดไปจากความต้องการของประชาชนด้วยวิธีการเสนอข่าวหรือบทความวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติงานของรัฐบาล (watchdog of the Government) หรือข้าราชการ สื่อมวลชนที่ดีจะกระทำหน้าที่นี้ได้ก็ด้วยจริยธรรม ไม่โอนเอียงเข้าข้างใดข้างหนึ่ง ในแง่นี้สื่อมวลชนจึงทำหน้าที่เป็นผู้รักษาหรือพิทักษ์ผลประโยชน์ของประชาชน

6) หน้าที่ในการเผยแพร่ (Publicity & Advertising) หน้าที่ในการเผยแพร่โฆษณาในที่นี้หมายถึงหน้าที่ที่สื่อมวลชนทำหน้าที่เป็นสื่อในการเผยแพร่และโฆษณา (Advertising Media) ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงสำหรับสื่อมวลชน ในด้านรายได้จากการขายเวลาของสถานีหรือการขายเนื้อที่สำหรับการเผยแพร่โฆษณา ซึ่งเป็นรายได้หลักที่สำคัญอย่างหนึ่งของสื่อมวลชน ทำให้ประชาชนได้ทราบและรู้จักสินค้าผลิตภัณฑ์ บริษัทต่าง ๆ และมีโอกาสในการเปรียบเทียบหรือตัดสินใจเลือกซื้อหรือใช้บริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัจจุบันหน้าที่ในการเผยแพร่โฆษณานี้เป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทมากต่อชีวิตประจำวันของมวลชน ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ เป็นต้น

ธีรารักษ์ โพธิ์สุวรรณ (2547 : 74-75) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของสื่อมวลชนไว้ว่า สื่อมวลชนในฐานะสื่อหรือเครื่องมือในการสื่อสารของสมาชิกในสังคมจึงมีหน้าที่พื้นฐาน 4 ประการ คือ

1) หน้าที่ในการให้ข่าวสาร การให้ข่าว ข่าวสาร นับเป็นหน้าที่แรกของสื่อมวลชนที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากกล่าวในบริบทของการสื่อสาร หน้าที่การให้ข่าวสารนับเป็นหน้าที่อันดับแรกที่เก่าแก่และยาวนานที่สุดของมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ เมื่อสังคมมนุษย์ขยายขอบเขตมากขึ้นต้องอาศัยสื่อมวลชนเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร หน้าที่ในการให้ข่าวและข่าวสารจึงยังคงเป็นหน้าที่สำคัญลำดับแรกของสื่อมวลชน

การให้ข่าวและข่าวสารของสื่อมวลชนด้วยการเก็บรวบรวม ประมวล วิเคราะห์ ข้อมูลข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ภาพ เสียง เหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำไปเผยแพร่เป็นข่าวให้สมาชิกในสังคมได้ทราบถึงสภาพแวดล้อมของสังคมนั้น ๆ เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นและความสนใจของบุคคล ช่วยให้เกิดความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย ส่งเสริมให้เกิดความก้าวหน้าทางด้านวัฒนธรรม เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาตัวเองของสมาชิกในสังคม การให้ข่าว ข่าวสาร อาจนับได้ว่ามีประสิทธิผลในการเสริมสร้างทางปัญญาของสมาชิกในสังคมอีกด้วย

2) หน้าที่ในการแสดงความคิดเห็น นอกจากการให้ข่าว ข่าวสารแล้ว สื่อมวลชนยังต้องมีหน้าที่ในการอธิบาย แปลความหมาย ตีความ และวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความหมายของข่าว ข่าวสาร และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อสังคม ไม่ว่าจะเป็นบทบรรณาธิการทางหน้าหนังสือพิมพ์ที่แสดงความคิดเห็น สารคดีเชิงข่าวทางโทรทัศน์ที่เสนอภูมิหลังของข่าวหรือเหตุการณ์และข้อวิพากษ์วิจารณ์ บทวิเคราะห์ข่าวทางวิทยุกระจายเสียงในการเปิดเผยสาเหตุของเหตุการณ์ และคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต การแสดงความคิดเห็นเหล่านี้จัดเป็นหน้าที่พื้นฐานของสื่อมวลชนที่จะต้องทำเพื่อประโยชน์ของสมาชิกในสังคม

3) หน้าที่ในการให้การศึกษา การให้การศึกษา นับเป็นการเสนอสาระความรู้ที่มีระบบ มีวิธีการ เพื่อให้อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้ การให้ศึกษานี้สื่อมวลชนสามารถให้ได้ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย อันหมายรวมถึงการถ่ายทอดวัฒนธรรม ค่านิยม ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี บทบาท หน้าที่ของสมาชิกในสังคมด้วย สื่อมวลชนจะเป็นผู้นำสารในลักษณะของความรู้และประสบการณ์ไปยังกลุ่มเป้าหมาย เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาสติปัญญา การปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพ และการปรับปรุงปัญญาเข้าสู่มาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน

4) หน้าที่ในการให้ความบันเทิง สื่อมวลชนมีหน้าที่ตอบสนองทางด้านจิตวิทยาแก่สมาชิกในสังคมได้อย่างเป็นนออย่างดี ด้วยการช่วยคลายเหงาเพื่อทดแทนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งมีน้อยลง ช่วยให้อารมณ์และจิตใจได้พักผ่อน และมีกำลังใจเพิ่มขึ้น รวมทั้งช่วยรักษาเยียวภาวะต่าง ๆ ภายในจิตใจ เช่น ความเศร้าหมอง ความวิตกกังวล ความผิดหวัง ช่วยให้หลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และลดความตึงเครียดของจิตใจ ซึ่งมวลชนนำเสนอในรูปของภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ รายการเพลงทางวิทยุกระจายเสียง นวนิยาย เรื่องสั้นในสารคดี คอลัมน์บันเทิงต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า หน้าที่ของสื่อมวลชนเป็นหน้าที่ที่สำคัญต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากสื่อมวลชนจะทำหน้าที่เป็นผู้นำเสนอข่าวสาร การแสดงความคิดเห็น การให้ความรู้ในแง่มุมต่าง ๆ และการให้ความบันเทิงแก่คนในสังคม โดยสื่อมวลชนจะเป็นผู้เลือกใช้ภาษาในการนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ให้ประชาชนเป็นผู้รับข่าวสาร ดังนั้นภาษาจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารของคนในสังคม

2.2 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์และการเขียนข่าวบันเทิง

หนังสือพิมพ์เป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนในสังคมได้รับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม หนังสือพิมพ์จึงมีหน้าที่ตอบสนองความต้องการของสังคม

ดังที่สิรินทิพย์ ชันสุวรรณ (2539 : 14 - 16) (อ้างถึงในนงนุช ศิริโรจน์, 109-110) ได้อธิบายเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ไว้ ดังนี้

1) ภาระหน้าที่ในการให้ข่าวสาร (to provide information) เป็นหน้าที่สำคัญของหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์มีหน้าที่ในการหาข่าว เขียนข่าว และตีพิมพ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบข้อเท็จจริง และทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2) ภาระหน้าที่ในการเสนอความคิดเห็นหรืออธิบายความหมายของข่าว (to Offer guidance or to explain the meaning of news) ภาระหน้าที่ในการชี้แนะหรืออธิบายความหมายของข่าว โดยวิพากษ์วิจารณ์และเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหามารูปของ บทบรรณาธิการ บทวิจารณ์ หรืออาจนำปัญหาสาธารณะมาเขียนเป็นรายงานข่าวเชิงตีความ อธิบายเบื้องหลังของเหตุการณ์ พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากปัญหาดังกล่าว

3) ภาระหน้าที่ในการให้ความบันเทิง (to provide entertainment) ภาระหน้าที่ในการช่วยผ่อนคลายความเคร่งเครียดจากการอ่านข่าว และบทความต่าง ๆ หนังสือพิมพ์จึงต้องให้ความบันเทิงกับผู้อ่าน เรื่องราวของความบันเทิงนี้ยังสามารถช่วยเพิ่มยอดจำหน่าย เพิ่มการโฆษณา ทำให้รายได้เพิ่มขึ้น อันมีผลต่อความอยู่รอดของหนังสือพิมพ์อีกด้วย

4) ภาระหน้าที่ในการบริการสาธารณะ (to serve the public) ภาระหน้าที่ในการช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น โดยการรายงานข่าวให้รัฐบาลได้รับทราบความทุกข์ร้อนของประชาชน หนังสือพิมพ์บางฉบับเปิดคอลัมน์รับเรื่องราวร้องทุกข์ให้ประชาชนที่เดือดร้อนร้องทุกข์เข้ามา หนังสือพิมพ์ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างประชาชนกับหน่วยงานของรัฐและเอกชน

5) ภาระหน้าที่ในการเป็นสื่อที่อยู่ในธุรกิจ (to stay in business) หนังสือพิมพ์ต้องมีรายได้เพียงพอ จึงจะสามารถดำเนินการต่อไปได้ หนังสือพิมพ์จึงต้องพึ่งจำนวนผู้อ่าน และโฆษณา เพื่อจะได้เป็นรายได้สำหรับการดำเนินงาน

องค์ประกอบที่สำคัญของหนังสือพิมพ์ (ณรงค์ สมพงษ์, 2543 : 136 – 137) ได้แก่

1) ข่าว ถือเป็นหัวใจสำคัญของหนังสือพิมพ์ที่แตกต่างกันไปจากสื่อพิมพ์ชนิดอื่น ๆ เช่น ข่าวประเทศ ข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวกีฬา และข่าวท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ที่ดีจะต้องมีผู้สื่อข่าวที่มีประสิทธิภาพ

2) รูปภาพ เป็นภาพถ่ายที่ใช้ประกอบข่าว เพื่อสร้างความเข้าใจและสื่อความหมายในข่าวให้ดียิ่งขึ้น

3) บทความ/สารคดี/คอลัมน์ต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบที่หนังสือพิมพ์ขาดไม่ได้เช่นกัน ส่วนใหญ่จะเป็นบทวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ข่าวต่าง ๆ ตลอดจนข่าวสารความรู้ที่มีผู้เขียนออกมาในรูปสารคดีหรือบทความ

4) หน้าบันเทิง หนังสือพิมพ์บางฉบับจะมีการตีพิมพ์สารคดีและละครที่กำลังออกอากาศทางโทรทัศน์อยู่ รวมไปถึงการเสนอข่าวเกี่ยวกับวงการบันเทิง เช่น ข่าวดารา ข่าวภาพยนตร์ บทวิจารณ์ภาพยนตร์ การตอบคำถามหรือการ์ตูนเรื่อง

5) งานโฆษณา เป็นงานโฆษณาที่ลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เพื่อเป็นการหารายได้ให้เพียงพอต่อการดำเนินธุรกิจหนังสือพิมพ์ งานโฆษณาจะเป็นเงินรายได้ส่วนหนึ่งที่มาสนับสนุนหนังสือพิมพ์ให้อยู่รอดได้และหนังสือพิมพ์มีราคาถูกลง

สอดคล้องกับที่สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2542 : 33) ได้กล่าวโดยสรุปถึงองค์ประกอบของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า “องค์ประกอบของหนังสือพิมพ์ ได้แก่ ข่าว รายงานข่าว รวมทั้งสcoop (scoop) บทบรรณาธิการหรือบทนำ บทความหรือคอลัมน์เชิงวิพากษ์วิจารณ์ การ์ตูน ภาพข่าว ภาพประกอบ และโฆษณา

หนังสือพิมพ์บันเทิงเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ทั่วไป ประกอบไปด้วย ข่าว คอลัมน์ รูปภาพ และโฆษณาต่าง ๆ ซึ่งหนังสือพิมพ์บันเทิงเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่น่าเสนอข่าวสารให้ประชาชนในสังคมได้รับรู้ความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในวงการบันเทิง โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญอย่างหนึ่งคือ เพื่อให้ความบันเทิงแก่ประชาชน จากงานวิจัยของนภวรรณ ตันติเวชกุล (2544 : 78) ได้ชี้ให้เห็นว่าการติดตามข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 77 ในช่วงอายุ 13 – 18 ปี ชอบอ่านข่าวบันเทิงมากที่สุด

ข่าวบันเทิงเป็นการรายงานข่าวเกี่ยวกับความบันเทิงหลายรูปแบบ เช่น กิจกรรม ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับเพลง ละคร ภาพยนตร์ หนังสือ หรือการทำกิจกรรมของบรรดาผู้คนที่อยู่ในวงการบันเทิง เช่น นักร้อง ดารา นักแสดง นักเขียน หรือบุคคลอาชีพอื่น ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับวงการบันเทิง เช่น นักกีฬา นักการเมือง เป็นต้น ส่วนใหญ่การรายงานข่าวมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการผลิตหรือออกผลงานชิ้นใหม่ของศิลปินที่น่าเสนอต่อสาธารณชนหรือผลงานดีเด่นของดารา นักร้อง นักแสดง ซึ่งมักจะเน้นในเรื่องของการจำหน่ายผลงาน การแจ้งให้ทราบถึงการแสดง การเผยแพร่ผลงานผ่านทางสื่อมวลชนเพื่อให้ประชาชนได้รับชมรับฟัง

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเมื่อประชาชนในสังคมให้ความสนใจกับข่าวบันเทิง จึงมีความเป็นไปได้ที่ผู้อ่านข่าวบันเทิงจะรับอิทธิพลทางใดทางหนึ่งจากการรับรู้ข่าวสารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การรู้เท่าทันสื่อจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้อ่านสามารถพิจารณาการรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

บุญรัตน์ พิงคานนท์ (2548 : 104) ได้ชี้ให้เห็นลักษณะของข่าวสารด้านบันเทิงที่สื่อมวลชนนำเสนอไว้หลายลักษณะ ดังนี้

1) ภาพยนตร์

การสื่อข่าวภาพยนตร์ มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ เช่น การเตรียมการถ่ายทำ เบื้องหลังการถ่ายทำ การเปิดตัวดารานักแสดงนำ ดาราประกอบหรือสมทบ กำหนดฉาย ชื่อเรื่อง ผู้อำนวยการสร้าง ผู้กำกับการแสดง และรายละเอียดที่เป็นจุดเด่นของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เช่น เจ้าของบทหรือบทประพันธ์ เทคนิคในการถ่ายทำ จำนวนเงินทุนสร้าง สถานที่ ถ่ายทำ แนวคิดหลักของเรื่อง รวมถึงการรายงานข่าวการประกวดภาพยนตร์ และงานประกวดผลรางวัลยกย่อง เชิดชูภาพยนตร์หรือบุคลากรในวิชาชีพภาพยนตร์

2) การละคร

การสื่อข่าวละครมักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ หน่วยงานองค์กรที่จัดการแสดง รอบการแสดง วันและเวลาแสดง สถานที่จัดแสดง ดารานำแสดง ดาราประกอบหรือสมทบ ผู้กำกับการแสดง ชื่อเรื่อง ฉากและระบบแสงสีเสียง การเตรียมการหรือการซ้อม และรายละเอียดสำคัญ เช่น การจองตั๋วและราคาบัตรเข้าชม บทละครหรือเค้าโครงเรื่อง เป็นต้น

3) เพลง

การสื่อข่าวเกี่ยวกับเพลง มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ การเตรียมตัวออกเพลงชุดใหม่ ทั้งในส่วนของค่ายเพลงต้นสังกัดและตัวศิลปินเอง ชื่อชุด ชื่อเพลง แนวเพลงจำนวนเพลง กำหนดการวางจำหน่าย รายละเอียดและจุดเด่นของเพลงหรืออัลบั้มเพลง เช่น แนวคิดหลักของอัลบั้ม ท่วงทำนองลีลาจังหวะ พัฒนาการของตัวศิลปินและเพลง มักมีการสัมภาษณ์ศิลปินประกอบการรายงานข่าวด้วย เป็นต้น

4) ดนตรี

การสื่อข่าวเกี่ยวกับดนตรี มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ การจัดแสดงดนตรี วันและเวลาแสดง สถานที่แสดง การเปิดจองบัตร ราคาบัตรเข้าชม จำนวนรอบที่แสดง รวมทั้งการเตรียมการแสดงของนักร้องนักดนตรี อาจมีการสัมภาษณ์นักร้องนักดนตรีประกอบ เป็นต้น

5) การถ่ายภาพ

การสื่อข่าวเกี่ยวกับวงการถ่ายภาพ มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ การประชาสัมพันธ์การจัดงานประกวดภาพถ่าย นางแบบ ช่างภาพ เงินรางวัล ผู้ชนะการประกวดการจัดนิทรรศการภาพถ่าย เทคโนโลยีความก้าวหน้าของอุปกรณ์ถ่ายภาพ ศิลปะการถ่ายภาพ เป็นต้น

6) หนังสือ

การสื่อข่าวเกี่ยวกับหนังสือ มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ การแถลงข่าวเปิดตัวหนังสือ กำหนดการวางจำหน่าย แนะนำผู้เขียน ชื่อหนังสือและรายละเอียด จุดเด่นของเนื้อหา แนวคิด ความเป็นมาของการเขียนหนังสือ

7) ศิลปะ ภาพวาด ประติมากรรม

การสื่อข่าวด้านศิลปะ ภาพวาด ประติมากรรม มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ การจัดนิทรรศการ การเปิดตัวศิลปิน การแสดงผลงานชุดใหม่ การประมูลผลงาน การจัดประกวดและรางวัล อาจมีการสัมภาษณ์เจ้าของผลงานประกอบการรายงานข่าวด้วย เป็นต้น

8) วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

การสื่อข่าวเกี่ยวกับวงการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ มักสื่อข่าวในประเด็นเหล่านี้ ได้แก่ การจัดหรือปรับผังรายการ การประมูลคลื่นความถี่ ตารางออกอากาศรายการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ การเคลื่อนไหวของนักจัดรายการ พิธีกร ผู้ประกาศ ดารา นักแสดง ธุรกิจการโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น

ข่าวบันเทิงจึงเป็นข่าวสารที่มุ่งนำเสนอข้อมูลข่าวสารหรือข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น เน้นการให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ไม่มุ่งเน้นการนำเสนอข่าวเพื่อให้ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ความคิดเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากข่าวบันเทิงเป็นข่าวที่เข้าใจง่าย

ข่าวบันเทิงที่นำเสนออยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์มีข่าวหลายลักษณะทั้งข่าวความรัก ความขัดแย้ง ชุบชิบ การทำงาน กิจกรรมต่าง ๆ ของดารานักกร้อง ซึ่งต้องใช้ภาษาเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านให้สนใจใคร่ติดตามนอกเหนือจากการนำเสนอภาพข่าว โดยการเลือกสรรถ้อยคำที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

สมหมาย ปาริจัตต์ และอมรพรรณ ชุ่มโชคชัยกุล (2547 : 161 – 163) ได้กล่าวถึงข่าวบันเทิงในแง่มุมต่าง ๆ ไว้ว่า “เมื่อกล่าวถึงข่าวบันเทิง (entertainment news) จะหมายถึง การรายงานข่าวความเคลื่อนไหวในแวดวงบันเทิง ซึ่งมีทั้งชาวนักกร้อง นักแสดง ละคร ภาพยนตร์ เรื่องราวของบุคคลในวงการบันเทิง การจัดกิจกรรมบันเทิงต่าง ๆ ในแต่ละเทศกาลหรือโอกาสพิเศษอื่น ๆ โดยนำเสนอในรูปแบบที่เบาสบาย สนุกสนาน นอกจากนี้ยังเป็นข่าวความเคลื่อนไหวในธุรกิจบันเทิง ตั้งแต่ละคร ภาพยนตร์ ดนตรี ศิลปวัฒนธรรม แฟชั่น ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ”

นอกจากนี้ยังได้อธิบายถึงความสำคัญและขอบเขตเนื้อหาของข่าวบันเทิงไว้ว่า ข่าวบันเทิงมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น จะเห็นได้จากสัดส่วนพื้นที่ในการเสนอข่าวที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากเป็นที่ต้องการของผู้อ่านและผู้ชมมากขึ้น

ข่าวบันเทิงมีความสำคัญ ดังนี้

1) ข่าวบันเทิงเป็นทางออกทางหนึ่งสำหรับประชาชนที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ภาวะที่ตึงเครียดในยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นภาวะเศรษฐกิจที่บีบรัดตัว การแข่งขันในด้านการศึกษา การปฏิรูประบบการเมือง การปกครอง ทำให้ต้องปรับตัวเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต ข่าวบันเทิงจึงเป็นทางเลือกทางหนึ่งของประชาชนที่ทำให้ลืมความทุกข์ไปได้ชั่วคราว แล้วหันกลับมาต่อสู้กับชีวิตจริง

2) ชาวบ้านเท็งก้อให้เกิดการแข่งขันผลิตรายการบันเทิงต่าง ๆ ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านปริมาณและคุณภาพ ด้านปริมาณจะเห็นได้จากการเพิ่มจำนวนหน้าของชาวบ้านเท็งในสื่อหนังสือพิมพ์สำหรับในสื่อวิทยุและโทรทัศน์ก็มีเนื้อหาอื่น ๆ หลากหลายเพิ่มขึ้น ในอดีตการนำเสนอแต่ข่าวความเคลื่อนไหวของเหล่าศิลปิน นักร้อง นักแสดง ปัจจุบันมีการเสนอข่าวความเคลื่อนไหวในด้านธุรกิจบันเทิง ชาวศิลปินวัฒนธรรม การแนะนำและวิจารณ์ภาพยนตร์ การแนะนำหนังสือ วรรณกรรม นักเขียนใหม่ ๆ แม้ว่าจะเป็นภาระโฆษณาและประชาสัมพันธ์แทรกอยู่ในชาวบ้านเท็งมากขึ้นด้วย โดยเฉพาะข่าวธุรกิจบันเทิงของบริษัทต่าง ๆ และสถานีโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของสื่อแต่ละประเภทที่จะเสนอข่าวในแง่มุมใด ส่วนในด้านการผลิต มีการพัฒนาด้านคุณภาพ เช่น หนังสือพิมพ์ 4 สี ใช้ตัวอักษรและกราฟิกทำให้สะดุดตา น่าอ่าน

3) ชาวบ้านเท็งทำให้ธุรกิจบันเทิงขยายตัว ปัจจุบันธุรกิจบันเทิงเป็นธุรกิจสื่อสารมวลชนที่สร้างรายได้จำนวนมาก การนำเสนอข่าวธุรกิจบันเทิงมักจะควบคู่กับการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ธุรกิจบันเทิง เช่น เสนอข่าวความเคลื่อนไหวของละครและภาพยนตร์เรื่องใหม่ที่เพิ่งจะเปิดกล้องหรือปิดกล้อง รวมทั้งเชิญชวนให้ติดตามรับชมผลงาน ข่าวผลงานของดารานักร้อง นักแสดงที่อยู่ในสังกัด ซึ่งไม่ว่าจะเป็นข่าวด้านบวกหรือด้านลบ ล้วนเป็นโฆษณาและประชาสัมพันธ์ทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้สื่อข่าวต้องใช้วิจารณ์ญาณไม่ตกเป็นเครื่องมือของการโฆษณาและประชาสัมพันธ์มากเกินไป ควรเสนอข่าวด้วยความเป็นกลาง เสนอข่าวของทุกบริษัทอย่างเท่าเทียมกัน

4) ชาวบ้านเท็งตอบสนองความต้องการอยากรู้อยากเห็นของประชาชนที่มีต่อดารา นักร้อง บุคคลที่ชื่นชม เพราะธรรมชาติของมนุษย์อยากรู้อยากเห็นเรื่องราวของบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่อยู่ในความสนใจ ฉะนั้นไม่ว่าดาราเหล่านี้จะทำอะไร จะนำมาเสนอเป็นข่าวอยู่เสมอ

5) ชาวบ้านเท็งเป็นเครื่องมือส่งเสริมบุคคลที่ทำความดีในสังคม ปัจจุบันนิยมใช้ศิลปิน ดารา นักร้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เยาวชนในด้านต่าง ๆ เช่น การต่อต้านยาเสพติด ลูกดีเด่น พ่อแม่ของดารานักร้อง เป็นพ่อดีเด่นในวันพ่อ แม่ดีเด่นในวันแม่ เป็นต้น

ด้านขอบเขตเนื้อหาของชาวบ้านเท็ง สามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ ชาวบ้านเท็งภายในประเทศ และชาวบ้านเท็งต่างประเทศ

1) ชาวบ้านเท็งภายในประเทศ มีขอบเขตเนื้อหา ดังนี้

1.1) ชาวดารา นักร้อง นักแสดง ในกิจกรรมบันเทิงต่าง ๆ เช่น งานเปิดกล้องละครเรื่องใหม่หรือภาพยนตร์เรื่องใหม่ งานเลี้ยงฉลองปิดกล้องละครหรือภาพยนตร์ ความคืบหน้าของการถ่ายทำละคร ภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ การแนะนำละครที่กำลังจะแพร่ภาพ งานประกาศผลรางวัลของสมาคมต่าง ๆ ในแวดวงบันเทิง งานฉลองรายได้ภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูง งานแต่งงานของดารานักร้อง การไปศึกษาต่อ

ต่างประเทศของดารา นักร้อง การเสียชีวิต การติดยาเสพติดของดารา นักร้อง การเจาะลึกเบื้องหลังชีวิตดารา นักร้อง การใช้ชีวิตคู่ ชีวิตภาพหลังการ หย่าร้าง

1.2) ชาวทั่วไป เช่น นิทรรศการ งานศิลปะ จิตรกรรม ประติมากรรม ประวัติศาสตร์ และโบราณคดี

1.3) บุคคลเด่นในสังคม เช่น ศิลปินแห่งชาติ นางงาม นางสาวไทย

1.4) ศิลปวัฒนธรรม หัตถกรรม ศิลปกรรมพื้นบ้าน ระบาย รำฟ้อน ตำนานประเพณี พิธีกรรมต่าง ๆ

1.5) วรรณกรรม นวนิยาย เรื่องสั้น ที่ได้รับรางวัล การแนะนำหนังสือ นักเขียนใหม่

1.6) ภาพยนตร์ไทยและละคร แนะนำภาพยนตร์และละครเรื่องใหม่

1.7) แนะนำดนตรีไทย-สากล การแสดงคอนเสิร์ต มหกรรมดนตรี กระแสความนิยมเพลงประเภทต่าง ๆ อัลบั้มขายดี เพลงเด่นในสัปดาห์

1.8) ละครเวทีและรายการโทรทัศน์พิเศษต่าง ๆ

1.9) แฟชั่น เน้นกระแสแฟชั่นใหม่ การแต่งตัว แต่งหน้า เสื้อผ้า ทรงผม แฟชั่นเด็ก เครื่องประดับ

2) ชาวบ้านทั้งต่างประเทศ เป็นชาวมาจากแหล่งข่าวต่างประเทศ ได้แก่ สำนักข่าวต่าง ๆ เช่น ซีเอ็นเอ็น รอยเตอร์ มีเนื้อหาคล้าย ๆ ชาวบ้านทั้งในประเทศ ได้แก่ ข่าวความเคลื่อนไหวของดารา นักร้อง นักแสดงชื่อดังของฮอลลีวูดในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ คอนเสิร์ต งานประกาศรางวัลออสการ์ งานประกาศผลรางวัลแกรมมี่ อวอร์ด แฟชั่น นิทรรศการต่าง ๆ ละครเวที การแนะนำภาพยนตร์ฮอลลีวูดเรื่องใหม่ ภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดแต่ละสัปดาห์ เป็นต้น

ปรเมศ สตะเวทิน (2539 : 64 - 65) ได้กล่าวถึงความบันเทิงที่ปรากฏในสื่อมวลชนไว้ว่า “วิวัฒนาการของความบันเทิงที่ปรากฏในสื่อมวลชนมีรากฐานมาจากคนเล่านิทาน (story teller) กล่าวคือ เมื่อสังคมเปลี่ยนจากวัฒนธรรมของการบอกกล่าวข่าวสารกันด้วยการพูดมาเป็นด้วยการเขียน จึงเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่การเล่านิทานสามารถข้ามพ้นอุปสรรคขวากหนามในเรื่องของเวลาและระยะทาง หรือความห่างไกล (distance) ไปสู่คนจำนวนมากซึ่งไม่เป็นที่รู้จัก หรือแม้แต่คิดไม่ถึงของคนเล่า ด้วยกำเนิดของสิ่งพิมพ์และต่อมาโดยสื่อมวลชนอื่น คือ ภาพยนตร์ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ ก็ทำให้คนจำนวนมากขึ้นได้รับความบันเทิงร่วมกัน จุดประสงค์หลักของความบันเทิงก็เพื่อดึงดูดความสนใจ และหลงเหลือความรู้สึกร่วม (absorb the attention and leave agreeable feelings) แก่ประชาชน แนวคิดดังกล่าวถือว่าความบันเทิงเป็นการหนีให้พ้นจากความจริง ดังนั้นเนื้อหาของสื่อมวลชนด้านความบันเทิงจึงมุ่งให้ความสุขความสนุกสนานเพลิดเพลินความตื่นเต้นเร้าใจหรือความพอใจ ช่วยให้มวลชนผู้รับ

สารหนีจากความเบื่อหน่าย ความกดดันในชีวิตประจำวัน ช่วยให้มีโอกาสได้พักผ่อน คลายเครียด ลืมปัญหาที่กำลังเผชิญ”

ข่าวบันเทิงจึงเป็นข่าวที่ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก เนื่องจากช่วยให้ผู้อ่านได้ผ่อนคลายความตึงเครียด โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร

2.3 องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

ลักษณะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องนั้น นววรรณ พันธุเมธา (2535 : 101 – 112) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องกรเขียน การใช้คำ และการใช้ประโยคให้ถูกต้องไว้ ดังนี้

ในการพูดเราต้องออกเสียงให้ถูกต้อง ในการเขียนเราก็ต้องเขียนให้ถูกต้อง การสะกดผิดอาจทำให้ความหมายผิดไป ในบางกรณี การเขียนผิดไม่ถึงกับทำให้ความหมายผิดไป แต่ก็อาจทำให้ผู้อ่านนึกตำหนิได้ เท่าที่สังเกตข้อผิดพลาดในการเขียนมีดังนี้

1) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะ

1.1) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะต้น เหตุที่ผิดอาจเป็นเพราะพยัญชนะเสียงเดียวเขียนหลายแห่งหรือผู้เขียนออกเสียงพยัญชนะบางเสียงสับสนกันในคำบางคำ เมื่อถ่ายทอดเสียงพูดเป็นตัวอักษร จึงเขียนผิดไปด้วย นอกจากนั้น ในคำบางคำพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบ ร หรือ ล ก็มีผู้ใช้สับสนหรือตัดตัวควบทิ้ง และในคำที่พยัญชนะต้นมิได้เป็นอักษรควบ ก็มีผู้เขียนเป็นอักษรควบ คือเติมตัว ร หรือ ล หลังพยัญชนะต้น

1.2) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะสะกด ในกรณีที่เขียนพยัญชนะสะกด จะยังมีการใช้พยัญชนะสับสนกันยิ่งขึ้น พยัญชนะสะกดบางตัวเป็นพยัญชนะควบกล้ำ ผู้เขียนบางคนก็ตัดตัวควบทิ้งไป หรือพยัญชนะสะกดบางตัวไม่ใช่พยัญชนะควบกล้ำก็มีผู้เติมตัวควบเข้ามา พยัญชนะสะกดบางตัวมีสระกำกับ ผู้เขียนบางคนก็ตัดสระทิ้งไป หรือพยัญชนะสะกดบางตัวไม่มีสระกำกับ ผู้เขียนบางคนก็เพิ่มสระเข้ามา พยัญชนะสะกดบางตัวมีพยัญชนะอื่นซ้อนมาเป็นตัวตาม ผู้เขียนบางคนก็ตัดตัวตามทิ้ง หรือพยัญชนะสะกดบางตัวไม่มีตัวตาม ผู้เขียนบางคนก็เพิ่มพยัญชนะ เข้ามาให้มีทั้งตัวสะกดตัวตาม

2) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับสระ

เหตุที่ผิดเป็นเพราะสระเสียงเดียวกันเขียนได้หลายอย่าง เช่น สระอะ เมื่อเขียนจะประวิสรรชนีย์ในบางคำ และไม่ประวิสรรชนีย์ในบางคำ เป็นต้น

3) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับวรรณยุกต์

3.1) ใช้วรรณยุกต์ผิด คำที่ใช้ผิดมักเป็นคำต่างประเทศและคำเลียนเสียง

3.2) เติม ห ให้เป็นอักษรนำ

3.3) เครื่องหมายวรรณยุกต์ไม่ตรงที่ เครื่องหมายวรรณยุกต์จะต้องเขียนบน พยัญชนะต้น ถ้าพยัญชนะต้นเป็นอักษรควบก็อยู่บนตัวควบ ถ้ามีสระอยู่บนพยัญชนะต้นก็อยู่บนสระอีกทีหนึ่ง บางคนก็เขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์ไม่ตรงที่

4) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับตัวการันต์

4.1) มีตัวการันต์ในคำที่ไม่ควรมี

4.2) ไม่มีตัวการันต์ในคำที่ควรมี

4.3) ใช้ตัวการันต์ผิด

5) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเครื่องหมาย

5.1) ใช้เครื่องหมายในที่ที่ไม่ควรใช้

5.2) ไม่ใช้เครื่องหมายในที่ที่ควรใช้

6) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการเว้นวรรค

ปรกติเราเว้นวรรคเมื่อจบประโยค หรือเว้นวรรคท้ายคำที่อาจเชื่อมกันได้ด้วยคำสันธาน “และ” เมื่อเว้นวรรคผิดที่ อาจทำให้ดูแปลกหรือทำให้ความหมายผิดไป

การเลือกใช้คำมีความสำคัญอย่างยิ่งไม่ว่าจะในการพูดหรือการเขียน ถ้าใช้คำผิดความหมายก็จะผิดไป ข้อผิดพลาดในการใช้คำมีสาเหตุหลายประการ ดังนี้

1) คำมีเสียงใกล้เคียงกันชวนให้ใช้สับสน

2) คำมีความหมายใกล้เคียงกันชวนให้ใช้สับสน

3) ผู้ส่งสารไม่ได้คำนึงว่าคำนั้นควรใช้อย่างไร

4) คำที่ใช้เหมาะสม คำที่มีความหมายคล้ายกันแต่ใช้แทนกันไม่ได้นั้นมีอยู่มาก หากใช้คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันแทนกัน ความบกพร่องที่อาจเกิดขึ้นก็คือคำที่ใช้ไม่เหมาะสม เมื่อผู้ส่งสารใช้คำไม่เหมาะสมผู้รับสารจะยังเข้าใจความหมาย แต่ก็อาจจะมีผู้ตำหนิผู้ส่งสารได้ว่า ไม่รู้จักเลือกใช้คำหรือไม่พิถีพิถันในการใช้คำ

5) คำที่ใช้ชัดเจน การใช้คำไม่ชัดเจนทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร คำที่ผู้ส่งสารเลือกใช้นั้น อาจไม่ชัดเจนเพราะเหตุต่าง ๆ กัน เป็นต้นว่า ใช้คำที่ผู้รับสารไม่รู้จักความหมาย ใช้คำที่มีความหมายกว้าง ใช้คำที่มีความหมายไม่แน่นอน คำบางคำใช้แทนคำอื่น คำที่มีความหมาย ไม่ชัดเจนเช่นนี้มักชวนให้เข้าใจผิดได้ เพื่อกันการเข้าใจผิด ผู้ส่งสารก็ควรหาคำหรือข้อความมาขยายความหมาย เพื่อช่วยให้ผู้รับสารรับสารได้ตรงตามที่ต้องการ

นอกจากผู้ส่งสารจะต้องระมัดระวังการใช้ภาษาในด้านคำแล้ว ผู้ส่งสารควรตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ประโยคในการสื่อสารด้วย โดยใช้ประโยคที่ถูกต้องไวยากรณ์ ไม่กำกวม สละสลวย และคำในประโยคมีความสัมพันธ์กัน

ความหลากหลายของเนื้อหาของข่าวบนเว็บที่นำเสนอจึงเป็นเรื่องราวที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ผู้เขียนข่าวจึงต้องเลือกสรรเนื้อหาของข่าวที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเพื่อกระตุ้นยอดจำหน่าย ส่วนสำคัญอย่างหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้การนำเสนอข่าวเป็นสิ่งที่น่าสนใจคือการใช้ภาษา

เนื่องจากสื่อมวลชนต้องนำเสนอข้อมูลในแง่มุมต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทันต่อความต้องการของการติดตามข่าวสารของคนในสังคม ทำให้การใช้ภาษาขาดความระมัดระวัง ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาของสื่อมวลชน มีดังนี้

1) เวลา เนื่องจากการนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ต้องแข่งขันกับเวลา เพื่อให้ข่าวสารนั้นมีความเป็นปัจจุบัน จึงขาดความพิถีพิถันในการใช้ภาษา เช่น หนังสือพิมพ์บางฉบับต้องออกทั้งกรอบเช้าและกรอบบ่าย รายการวิทยุโทรทัศน์เป็นรายการถ่ายทอดสด เมื่อพูดแล้วไม่สามารถแก้ไขได้หรืออาจลืมสังเกตว่าตนเองพูดผิด

2) ลักษณะเนื้อหาที่น่าสนใจ กรณีนี้ถ้าเป็นข่าวในพระราชสำนักหรือข่าวที่เป็นทางการมักจะไม่เกิดข้อผิดพลาด เพราะผู้นำเสนอต้องระมัดระวังการใช้ภาษาเป็นอย่างมาก แต่กรณีที่เป็นเนื้อหาอื่น ๆ อาจต้องการสร้างจุดสนใจ จึงพยายามเลือกสรรคำมาใช้ให้สะดุดหูสะดุดตาผู้ติดตามเพื่อเพิ่มยอดจำหน่ายหรือทำให้มีผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก

3) บรรณาธิการหรือเจ้าของกิจการ หากบุคคลเหล่านี้ไม่เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาแล้ว ผู้นำเสนอก็อาจไม่ให้ความสำคัญของการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ทั้งการเลือกผู้ดำเนินรายการก็อาจนำบุคคลที่มีชื่อเสียงมาทำหน้าที่ แม้ว่าจะใช้ภาษาไม่ถูกต้องก็ตามหรือไม่ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาที่นำเสนอ เพราะอาจเกรงว่าจะนำออกวางขายไม่ทันเวลาที่กำหนด สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ภาษา

4) เนื้อที่กระดาษ กรณีนี้จะเป็นประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ การนำเสนอข่าวนั้นมุ่งเน้นในเรื่องปริมาณให้มีความหลากหลายของข่าว แต่ให้เนื้อที่หน้ากระดาษจำกัด จึงต้องพยายามนำเสนอข้อมูลให้เพียงพอกับเนื้อที่มีอยู่ จึงอาจละเลยความสำคัญของการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เพียงเพื่อต้องการให้เพียงพอกับหน้ากระดาษ

5) ช่วงเวลาการนำเสนอ แม้ว่าปัจจุบันจะมีช่วงเวลาการนำเสนอข่าวมากขึ้นในสื่อวิทยุหรือโทรทัศน์ แต่ก็ยังเป็นเพียงช่วงสั้น ๆ เมื่อเทียบกับเนื้อหารายการอื่น ๆ ที่ปรากฏ ดังนั้นเพื่อให้คนติดตามข่าวสารจึงต้องนำเสนอข่าวให้หลากหลาย หรือหากเป็นการถ่ายทอดสดจากสถานที่จริงความระมัดระวังในการใช้ภาษาอาจลดลงหรือเกิดการใช้ผิดพลาดโดยไม่รู้ตัว นอกจากนั้นรายการอื่น ๆ ที่นำเสนอเนื่องจากต้องเสียค่าเช่าสถานีเป็นจำนวนมาก จึงต้องเร่งรีบนำเสนอข่าวในช่วงเวลาสั้น ๆ ใช้ภาษาให้สะดุดหูคนฟัง จึงเลือกสรรคำแปลก ๆ ใหม่ ๆ จนอาจหลงลืมความถูกต้องของภาษาที่ใช้

6) สังคม เนื่องจากคนในสังคมต้องการหรือสนใจใคร่รู้ในสิ่งใหม่ หรือการใช้ถ้อยคำให้เห็นภาพ หรือกระทบอารมณ์ความรู้สึกอย่างเด่นชัด สื่อมวลชนจึงเลือกใช้ภาษาลักษณะเช่นนั้น บางครั้งก็ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา แต่เพื่อให้คนในสังคมสนใจ จึงนำเสนอเนื้อหาด้วยลักษณะภาษาเช่นนั้น

ปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อการใช้ภาษาของสื่อมวลชนทั้งสิ้น การเรียนรู้เรื่องลักษณะของภาษาที่ใช้ในสื่อสารมวลชน จึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรารู้เท่าทันการใช้ภาษาที่เกิดขึ้น แม้ว่าภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาก็ตาม

2.3.1 หลักการใช้คำ

ภาษานั้นเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของคนในสังคม ซึ่งการใช้ภาษาที่ดีนั้นต้องสามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ ถูกต้องตรงตามความหมาย และเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยภาษาที่เกิดขึ้นนั้นก็เพื่อให้เพียงพอต่อการสื่อความหมายของคนในสังคม ฝะอบ โปะชะกะฤษณะ (2554 : 63 – 71) ได้กล่าวถึงการใช้คำให้ถูกต้องไว้ ดังนี้

1) การใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย : ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง ถูกต้องตามความนิยม และถูกต้องตามรูปศัพท์

2) การใช้คำให้ถูกต้องตามระเบียบภาษา

2.1) การใช้ตัวสะกด การันต์

2.1.1) รูปวรรณยุกต์ ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีรูปวรรณยุกต์บังคับเสียงสูงต่ำ ถ้าวางรูปวรรณยุกต์ผิด นอกจากจะทำให้เสียงผิดแล้วยังทำให้ความหมายผิดไปด้วย

2.1.2) ตัวสะกด

(1) การใช้ตัว ร ล

(2) ตัวสะกดผิดมาตราและตัวสะกดการันต์ผิด

2.2) การใช้ลักษณนาม ลักษณนามเป็นนามที่บอกลักษณะของนามข้างหน้าซึ่งภาษาอื่นไม่มีการใช้ลักษณนามให้ถูกต้องเท่านี้ยังไม่พอ ยังต้องวางให้ถูกที่ ในปัจจุบันนี้มักจะใช้ลักษณนามกันผิด ๆ แล้วยังวางผิดที่ การใช้ลักษณนามต้อง 1) ตามหลังจำนวนนับ 2) ตามหลังเมื่อต้องการเน้นข้อความนั้น

3) การใช้คำให้ถูกต้องตามระดับของคำ

3.1) การใช้ราชาศัพท์

3.2) การใช้คำให้ถูกต้องตามศัพท์ของคำ

3.3) การใช้คำให้เหมาะสม สถานที่ เวลาและโอกาส

นอกจากนี้ฝะอบ โปะชะกะฤษณะ ยังได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้คำที่ควรหลีกเลี่ยงไว้ว่า การเขียนให้คนทั่วไปอ่านหรือภาษามาตรฐานควรไม่ใช่คำต่อไปนี้ 1) คำต่ำ 2) คำที่ใช้ผิดระเบียบโดยไม่เข้าใจ 3) คำภาษาพูด 4) คำภาษาถิ่น 5) คำสแลง 6) คำหนังสือพิมพ์ 7) คำที่ใช้ในการประพันธ์ 8) คำ

วิทยาการ 9) คำวิทยาการ 10) คำที่ใช้ในการโฆษณา 11) คำย่อ 12) คำภาษาต่างประเทศปนภาษาไทย

ส่วนการใช้คำให้ไพเราะและงดงาม ประกอบด้วย 1) การใช้เสียง 2) การใช้คำที่มีพยางค์สั้นตัวเดียวกันหรือการกลับคำ และ 3) การใช้คำที่มีจังหวะและเสียงคล้องจองกัน

4) การใช้คำให้มีน้ำหนัก

4.1) ใช้คำซ้ำเพื่อเน้นหนัก

4.2) ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย

4.3) ไม่ย่อคำจนเกินไป

4.4) เว้นวรรคตอนให้ถูกที่

ประยูร ทรงศิลป์ (2553 : 265 – 293) อธิบายเกี่ยวกับหลักการใช้คำและประโยคไว้ว่า

1) หลักการใช้คำ

1.1) การใช้คำให้ตรงความหมาย หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีความหมายตรงกับเนื้อหาหรือเรื่องราวที่ต้องการจะสื่อสาร ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงต้องรู้จักคำและความหมายของคำที่จะใช้เป็นอย่างดี ความหมายของคำที่มีความแตกต่างกันออกไปหลายลักษณะ ผู้ใช้ภาษาต้องคำนึงด้วยว่าจะเลือกใช้คำนั้นในการสื่อความหมายว่าอย่างไร ตรงตามที่ต้องการหรือไม่ คำที่จะเลือกใช้ใช้นั้นใช้ในความหมายอย่างไรได้บ้าง เพราะในบางครั้งคำนั้นอาจจะสื่อความหมายไม่ได้ตามประสงค์ ผู้รับสารอาจเข้าใจความเป็นอย่างอื่น การเลือกใช้ให้ตรงความหมาย มีข้อควรคำนึงดังนี้

1.1.1) คำในภาษาไทยส่วนหนึ่งมีความหมายใกล้เคียงกันอยู่เป็นจำนวนมาก คำบางคำสามารถใช้แทนกันได้ บางคำไม่สามารถใช้แทนกันได้ ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงควรรู้ความหมายของคำที่จะนำมาใช้อย่างชัดเจน เพื่อที่จะใช้ได้ตรงความหมายที่ต้องการจะสื่อ

1.1.2) คำในภาษาไทยส่วนหนึ่งมีเสียงใกล้เคียงกัน ความหมายอาจจะต่างกันหรือคล้ายคลึงกันก็ได้

1.1.3) คำบางคำมีความหมายเหมือนกัน แต่การนำไปใช้แทนกันได้นั้นมีค่อนข้างน้อย เพราะคำที่มีความหมายเหมือนกันนั้นมักจะมีเสียงแตกต่างกันไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

1.2) การใช้คำให้ถูกหลักภาษา

ภาษาไทยมีภาษาหรือระเบียบกฎเกณฑ์ของภาษาหรือที่เรียกกันว่าหลักภาษาไทยเป็นหลักยึดถือสำหรับการใช้ภาษา ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงควรคำนึงถึงการใช้คำให้ถูกหลักภาษาในเรื่อง ต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1) อักษรวิธีของคำ การใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้ใช้ภาษาควรใช้คำให้ถูกต้องตามอักษรวิธีของภาษาไทย

1.2.2) การใช้ลักษณนาม ภาษาไทยมีลักษณนามเพื่อบอกรูปร่างลักษณะของคำนาม จึงควรเลือกใช้ลักษณนามให้ถูกต้องตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้

1.2.3) การใช้คำย่อและอักษรย่อ การใช้คำย่อและอักษรย่อนั้นสามารถใช้ได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน แต่ผู้ใช้ภาษาจะต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด

1.2.4) การใช้คำเชื่อม คำที่ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อม ได้แก่ คำบุพบทและคำสันธาน มีข้อสังเกตในการใช้ ดังนี้

(1) คำบุพบท คำบุพบททำหน้าที่นำหน้าคำ กลุ่มคำหรือประโยค เพื่อแสดงความสัมพันธ์ให้ทราบว่าคำ กลุ่มคำหรือประโยคที่อยู่ข้างหลังเกี่ยวข้องกับคำ กลุ่มคำหรือประโยคที่อยู่ข้างหน้าอย่างไร คำบุพบทในภาษาไทยถือว่ามีความสำคัญรองกว่าคำประเภทอื่นๆ เพราะเป็นเพียงคำช่วย บางครั้งอาจหลีกเลี่ยงไม่ใช้คำบุพบทก็ได้

(2) คำสันธาน คำสันธานทำหน้าที่เชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์เป็นเรื่องราวเดียวกันและให้มีความสละสลวยน่าอ่าน

1.2.5) การใช้อาการนาม อาการนาม คือ คำนามที่ใช้แสดงกิริยาอาการหรือสภาพของคน สัตว์ และสิ่งของ อาการนามมักขึ้นต้นด้วย “การ ความ” มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้คำทั้งสอง คือ

การใช้หน้าคำกริยาที่แสดงความเป็นไปทางกายและวาจา เช่น การกิน การนอน การพูด การออกเสียง

ความ ใช้หน้าคำกริยาที่เกี่ยวกับจิตใจหรือกริยาที่มีความหมายว่า มี เป็น เกิด ดับ เจริญ เสื่อม เช่น ความรัก ความหลง ความเกลียด ความนับถือ และนำหน้าคำวิเศษณ์ เช่น ความดี ความเร็ว ความเร็ว ความแก่ ความเค็ม ฯลฯ

1.2.6) การใช้คำให้คงที่ คำในภาษาไทยที่มีความหมายอย่างเดียวกัน มีศัพท์ให้เลือกใช้หลายคำ โดยอาจจะมียุคและเสียงใกล้เคียงกันหรือต่างกัน เมื่อผู้ใช้ภาษาเลือกที่จะใช้คำใดแล้วก็ควรใช้คำนั้นให้คงที่ เพื่อไม่ให้เกิดการใช้ภาษาที่สับสนหรือใช้ภาษาผิดระดับโดยเฉพาะในงานเขียน

1.2.7) การใช้คำไทยแทนคำทับศัพท์ ภาษาไทยมีคำจากภาษาต่างประเทศปะปนอยู่เป็นจำนวนมาก คำภาษาต่างประเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่ใช้กันมานานและแพร่หลายจนดูเหมือนว่าเป็นคำไทย เช่น บุญ ดำเนิน กะละมัง ฯลฯ แต่ปัจจุบันมีการรับคำจากภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในภาษามากขึ้นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน คำบางคำมีคำไทยใช้อยู่แล้วควรเลือกใช้คำไทยแทนคำทับศัพท์เหล่านั้น โดยเฉพาะการใช้ภาษาในภาษาเขียน

1.2.8) หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ภาษาที่ใช้ในการพูดและการเขียนมีความแตกต่างกัน คำบางคำสามารถใช้ได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน บางคำใช้เฉพาะภาษาพูด บางคำ

ใช้เฉพาะภาษาเขียน ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงต้องพิจารณาเลือกใช้คำให้ถูกต้องกับวิธีการสื่อสารในครั้ง นั้น ๆ ไม่ควรใช้ภาษาพูดในงานเขียน

1.2.9) ใช้คำที่สื่อความหมายได้ทันที คำที่สื่อความหมายได้ทันที คือ คำที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในวงกว้าง สามารถเข้าใจได้ชัดเจนทันทีโดยผู้ฟังหรือผู้อ่านไม่จำเป็นต้องแปลอีกครั้งหนึ่ง คำที่ยากเกินไป เช่น คำศัพท์เฉพาะวงการหรือวงวิชาชีพต่าง ๆ คำพ้องสมัย คำใหม่ ภาษาถิ่น ฯลฯ คำเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจในวงกว้างได้ คำภาษาถิ่นที่แปลความหมายแตกต่างจากภาษามาตรฐานอาจทำให้เข้าใจผิดพลาด

1.2.10) การใช้คำที่มีความหมายรวมแทนวลีหรือประโยคที่เป็นนิยามของคำที่ต้องการนำมาใช้หากคำใดมีคำที่มีความหมายรวมซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว ควรเลือกใช้คำนั้นแทนข้อความซึ่งเป็นการอธิบายนิยามของคำนั้น ๆ เพราะจะทำให้เนื้อหากระชับ กระชับรัด แต่ได้ใจความเท่าเดิม

1.2.11) การใช้คำเพื่อเน้นข้อความ การใช้คำซ้ำ ๆ จะช่วยเน้นข้อความให้มีน้ำหนักเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจน โดยซ้ำในข้อความที่ต่างกัน

1.2.12) ใช้คำรูปธรรมแทนคำนามธรรม คำรูปธรรมหมายถึงคำที่ให้ความหมายและความเข้าใจไปในทางรูปร่างที่สัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ หู ตา จมูก ลิ้น และกาย ส่วนคำนามธรรมหมายถึงคำที่ให้ความหมายทางความคิดซึ่งรับรู้ด้วยความรู้สึกทางใจ คำนามธรรมให้ความหมายไม่ชัดเจนเท่าคำรูปธรรม จึงควรใช้คำที่เป็นรูปธรรม

1.2.13) หลีกเลี่ยงการใช้คำสแลง คำตลาด คำดำหรือคำหยาบ คำสแลงหรือคำคะนองเป็นคำที่บุคคลเฉพาะกลุ่มคิดขึ้นใช้เฉพาะในกลุ่ม แต่ก็ได้ขยายวงการใช้กว้างออกไปเป็นคำที่ใช้ผิดไปจากปกติทั้งด้านเสียง การเขียน และความหมาย

คำตลาด หมายถึง คำที่เป็นภาษาพูดโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งผู้ใช้ไม่คำนึงถึงความถูกต้องด้านภาษา

คำดำหรือคำหยาบ เป็นคำที่ไม่เหมาะจะนำมาพูดหรือเขียน ส่วนใหญ่จะเป็นคำด่า สบถสาบาน เสียดสีเยาะเย้ยไปในทางหยาบคาย หากผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องนำคำประเภทนี้มาใช้เพื่อให้มีรสชาติสมจริงจะหลีกเลี่ยงไม่เขียนบอกตรง ๆ คือ เขียนไม่ครบคำ แต่เมื่ออ่านแล้วก็จะทราบได้

1.2.14) หลีกเลี่ยงการใช้คำที่ให้ความรู้สึกไม่ดี ในภาษาไทยมีคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือเป็นไปในทำนองเดียวกันอยู่เป็นจำนวนมาก ความหมายของแต่ละคำอาจจะให้ความรู้สึกที่ต่าง ๆ กันออกไป บางคำอาจมีความหมายแสดงถึงความนอบน้อม บางคำมีความหมายแสดงถึงความเบ่งตัวเอง บางคำแสดงถึงความเฉียบขาด บางคำให้ความรู้สึกแข็งกร้าว บางคำทำให้เกิดความรู้สึกทำนองชู้หรือเหยียดหยาม ผู้ใช้ภาษาจึงควรพิจารณาหลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีลักษณะดังกล่าวให้มากที่สุด

1.2.15) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอนเป็นเครื่องหมายที่ใช้ประกอบการเขียน เครื่องหมายแต่ละชนิดมีหลักเกณฑ์การใช้กำหนดไว้อย่างชัดเจน

1.3) การใช้คำให้เหมาะสม

การเลือกใช้คำที่เหมาะสมมาวางไว้ในที่ที่เหมาะสมนั้นเปรียบเสมือนกับการวางตัวบุคคลให้ทำงานในตำแหน่งที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและบุคลิกภาพ ดังนั้นย่อมได้งานที่มีประสิทธิภาพสูง การเลือกใช้คำให้เหมาะสมนั้น หมายถึง การใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่

การใช้ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ผู้ใช้ภาษาจะต้องรู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับฐานะของแต่ละบุคคล ไม่ใช่ว่าคำเดียวจะใช้ได้กับบุคคลทุกฐานะ การเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคลเป็นเรื่องสำคัญ คำบางคำเหมาะที่จะใช้กับเพศหญิง บางคำเหมาะจะใช้กับเพศชาย บางคำเหมาะที่จะใช้กับเด็ก บางคำเหมาะจะใช้กับผู้ใหญ่ บางคำเหมาะจะใช้กับบุคคลทั่วไป และบางคำเหมาะจะใช้กับภิกษุสงฆ์ เจ้านาย ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจะต้องพิจารณาว่าจะใช้ภาษากับใครและคำใดควรใช้กับบุคคลใด การใช้คำไม่เหมาะสมจะทำให้ผู้ใช้ภาษาถูกตำหนิว่าเป็นผู้ไม่มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ดังนั้นการใช้คำจึงต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่

2.3.2 หลักการใช้ประโยค

ประโยคเกิดจากการนำคำมาเรียงติดต่อกันเพื่อสื่อความหมายตามที่ต้องการ การเรียงลำดับคำเข้าเป็นประโยคถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ แม้ว่าผู้ใช้ภาษาเลือกสรรคำมาเป็นอย่างดี แต่การจัดลำดับคำที่เลือกสรรมาเข้าประโยคไม่ถูกต้อง หรือขาดความประณีตแล้ว ประโยคนั้นอาจจะไม่สื่อความหมายให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการได้ การใช้ประโยคมีหลักดังต่อไปนี้

2.1) การใช้ประโยคถูกไวยากรณ์

การใช้ประโยคถูกไวยากรณ์นั้นจะต้องคำนึงว่า คำที่จะนำมาใช้ต้องสามารถอยู่ร่วมกันได้ จำนวนคำในประโยคต้องพอดีไม่ขาดหรือเกินเข้ามา และการเรียงลำดับคำในประโยคต้องถูกต้อง โดยปกติประโยคในภาษาไทยจะเรียงแบบ ประธาน กริยา กรรม แต่บางประโยคอาจจะเรียงแบบกรรมหรือกริยาอยู่หน้าประธานได้บ้าง คำขยายเรียงไว้หลังคำที่ถูกขยาย ส่วนคำขยายกริยาเรียงไว้ส่วนหลังสุดของประโยค ถ้าเรียงลำดับคำผิดจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป มีประโยคผิดไวยากรณ์เป็นจำนวนมากที่พอจะสื่อความหมายได้ แต่ทำให้ประโยคไม่น่าฟัง ไม่น่าอ่าน และบางครั้งผู้ฟัง ผู้อ่านอาจเกิดความไม่แน่ใจว่าเข้าใจความหมายของประโยคนั้นถูกต้องหรือไม่ ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงควรเลือกใช้ประโยคที่ถูกไวยากรณ์

2.2) การใช้ประโยคที่สื่อความชัดเจน

การใช้ประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนจะทำให้ผู้ฟัง ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ ประโยคที่ไม่ชัดเจนหรือเรียกว่าประโยคกำกวม คือ ประโยคที่เข้าใจความหมายได้

หลายอย่าง เกิดจากประโยคใช้คำที่มีหลายความหมาย การวางคำขยายอยู่จากคำที่ถูกขยายมาก มีคำขาดหายไปหรือคำเกินเข้ามา และการเว้นวรรคตอนผิดที่ ประโยคกำกวมทำให้ผู้ฟัง ผู้อ่านเข้าใจไม่ตรงกันกับผู้ส่งสาร ผู้ใช้ภาษาจึงควรใช้ประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

2.3) การใช้ประโยคกะทัดรัด

ประโยคกะทัดรัด คือ ประโยคที่ใช้คำน้อยแต่ได้ใจความสมบูรณ์ชัดเจนตามที่ต้องการ ประโยคกะทัดรัดซึ่งใช้คำน้อยแต่ไม่ใช่เป็นประโยคที่ทำให้ผู้ฟังผู้อ่านไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดเหมือนประโยคผิดไวยากรณ์หรือประโยคกำกวม เพราะคำทั้งหมดในประโยคสื่อความหมายได้สมบูรณ์ชัดเจนตามที่ต้องการแล้ว ประโยคไม่กะทัดรัดหรือประโยคฟุ่มเฟือยเกิดจากการที่ผู้ใช้ภาษาเติมคำที่ไม่จำเป็นเข้าไปในประโยค ใช้กลุ่มคำแทนที่จะใช้คำที่มีความหมายซ้ำกัน หรือใช้คำที่ไม่จำเป็นเพราะมีบริบทอยู่แล้ว การใช้ประโยคที่ไม่กะทัดรัดทำให้ผู้ฟังผู้อ่านเสียเวลาฟังและอ่านนานเกินจำเป็น ดังนั้นผู้ใช้ภาษาควรตัดคำที่ไม่จำเป็นออกไป

2.4) การใช้ประโยคที่มีเอกภาพและสัมพันธภาพ

ประโยคทุกประโยคควรมีใจความเป็นอย่างเดียวกัน และควรมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกัน สมเหตุสมผล ข้อความมีเอกภาพไปด้วยกันได้ ไม่ควรให้ประโยคมีใจความกระจัดกระจายไปคนละเรื่อง ถ้าใจความไม่สัมพันธ์เกี่ยวโยงกันก็ควรแยกออกเป็นคนละตอน ประโยคที่ไม่มีเอกภาพและสัมพันธภาพ เกิดจากการใช้ประโยคที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน แทรกประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความ ไม่ใช่คำสันธานทั้ง ๆ ที่ประโยคมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกันได้ หลายอย่าง รวมทั้งการใช้สันธานผิด ผู้ใช้ภาษาจึงควรจัดลำดับความคิดที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นประโยค และใช้คำสันธานเชื่อมความคิดเหล่านั้น

2.5) การใช้ประโยคที่จบความ

ประโยคที่จบความ หมายถึง ประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ครบถ้วน ไม่ขาดส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคไป

2.6) การใช้ประโยคที่เว้นวรรคตอนถูกต้อง

การสื่อสารด้วยภาษาพูด ผู้ใช้ภาษาใช้วิธีการพูดออกเสียงซึ่งประกอบไปด้วยเสียงหนักเบา การหยุดเว้นระยะ จึงทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ตามวัตถุประสงค์ ส่วนการสื่อสารด้วยภาษาเขียนนอกจากจะใช้ประโยคไวยากรณ์ที่สื่อความชัดเจน ใช้ประโยคที่กะทัดรัด สมบูรณ์ มีเอกภาพและสัมพันธภาพแล้ว ประโยคในภาษาเขียนจะต้องเว้นวรรคตอนถูกต้องด้วย เพื่อช่วยแบ่งข้อความออกเป็นตอน ๆ ให้ได้ความชัดเจนตามวัตถุประสงค์ หากเว้นวรรคตอนผิดในบางครั้งอาจทำให้ความหมายของข้อความเปลี่ยนแปลงไปด้วย

2.7) การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนไทย

ภาษาแต่ละภาษามีวิธีการใช้ภาษาเป็นของตนเอง ภาษาไทยมีสำนวนภาษาที่แสดงถึงความเป็นภาษาไทยอยู่แล้ว จึงควรหลีกเลี่ยงการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ

ภาษาเป็นเครื่องสะท้อนวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงควรใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม หลีกเลี่ยงการใช้คำที่ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษา รวมถึงการนำคำมาเรียงเข้าเป็นประโยคจะต้องสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน และถูกต้องตามหลักการใช้ประโยค แต่ที่สังเกตเห็นการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิงนั้นอาจมีลักษณะบางอย่างที่แตกต่างไปจากเกณฑ์การใช้ภาษาไทย อาจเพื่อกระตุ้นความสนใจหรือเพื่อเพิ่มยอดจำหน่ายก็เป็นได้

2.3.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนนั้น ราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดการใช้เครื่องหมายวรรคตอนไว้ (<http://royin.go.th>) ดังนี้

1. การใช้จุด (.) มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

1.1 ใช้เขียนไว้หลังตัวอักษรเพื่อแสดงว่าเป็นอักษรย่อ ตัวอย่าง พ.ศ. ย่อมาจากพุทธศักราช

1.2 ใช้เขียนไว้ข้างหลังตัวอักษรหรือตัวเลขที่บอกลำดับข้อ ตัวอย่าง (1) ก. [กอ] ในกรณีที่มีข้อย่อยให้ไล่ลำดับข้อย่อยไว้หลังจุด ตัวอย่าง(3) 1.1 [หนึ่ง-จุด-หนึ่ง]

1.3 ใช้คั่นระหว่างชั่วโมงกับนาทีเพื่อบอกเวลา ตัวอย่าง 10.15

1.4 ใช้เป็นจุดทศนิยม (หลังจุดทศนิยมให้อ่านตัวเลขเรียงกันไป) ตัวอย่าง 1.235 [หนึ่ง-จุด-สอง-สาม-ห้า] ยกเว้นกรณีเงินตรา ถ้าอ่านเป็นหน่วยเงินตราได้ให้อ่านตามหน่วยเงินตรานั้น ๆ เช่น 4.50 บาท [สี่-บาท-ห้า-สิบ-สะ-ตาง]

1.5 ใช้บอกว่าเป็นตัวอักษรนำ อักษรควบ ในการบอกคำอ่าน ตัวอย่าง หนึ่ง อ่านว่าหนึ่ง

1.6 ใช้บอกว่าเป็นตัวอักษรควบหรือเป็นตัวสะกดในการเขียนภาษาบาลีสันสกฤตที่เขียนด้วยอักษรไทย ตัวอย่าง มิตร [มิด-ตร]

1.7 ใช้เขียนแทนตัวอักษรที่ชำรุดหรืออ่านไม่ออกในการคัดลอกข้อความจารึก โดยใช้จุด 1 จุดแทนอักษร 1 ตัว ตัวอย่าง คำอ่าน องมานเมืองน.เมืองพลัว พันฝั่งของ

2. มหัพภาค (.) ใช้เพื่อแสดงว่าจบประโยคหรือจบความ ตัวอย่าง คอยที่นี่. ในกรณีที่มีประโยคนั้น ๆ มีเครื่องหมายอัฒประกาศหรือเครื่องหมายวงเล็บอยู่ด้วย ให้ใส่เครื่องหมายมหัพภาคไว้หลังสุด ตัวอย่าง ยังส่วยสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งยอมให้ชาวหัวเมืองหาส่งแทนเข้าเฝ้ารับราชการอีกหลายอย่าง (สิ่งของเหล่านั้นแจ้งรายชื่ออยู่ในพระคลังสินค้าซึ่งจะกล่าวต่อไป).

3. จุลภาคหรือจุดลูกน้ำ (,) มีหลักเกณฑ์การใช้ต่อไปนี้

3.1 ใช้แยกวลีหรืออนุประโยคเพื่อกันความเข้าใจสับสน ตัวอย่าง นายแดงที่เดินมากับนายดำ , เป็นกำนัน

3.2 ใช้คั่นคำในรายการที่เขียนต่อ ๆ กันตั้งแต่ 3 รายการขึ้นไป โดยเขียนคั่นแต่ละรายการ ส่วนหน้าคำ “และ” หรือ “หรือ” ที่อยู่หน้ารายการสุดท้ายไม่จำเป็นต้องใส่เครื่องหมายจุลภาค

3.3 ใช้ในการเขียนบรรณานุกรม บรรณานุกรม และนามานุกรม เป็นต้น

3.3.1 ใช้คั่นเมื่อมีการสลับที่กันระหว่างนามสกุลกับชื่อ ตัวอย่าง ปาสเตอร์ , หลุยส์

3.3.2 ใช้คั่นเมื่อมีการสลับที่กันระหว่างชื่อ นามสกุลกับคำนำหน้านามหรือยศ และระหว่างราชทินนามกับบรรดาศักดิ์ ฐานันดรศักดิ์ หรือสมณศักดิ์ เป็นต้น ตัวอย่าง แดง , นางสาว

3.3.3 ใช้คั่นเมื่อมีการสลับที่กันระหว่างคำที่เป็นใจความหลักกับคำประกอบ ตัวอย่าง ไทย , ประเทศ

3.4 ใช้คั่นจำนวนเลขนับจากหลักหน่วยไปที่ละ 3 หลัก ตัวอย่าง 1,000 อ่านว่า หนึ่งพัน

4. เครื่องหมายทวิภาค (:) มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

4.1 ใช้ไขความแทนความ “คือ” หรือ “หมายถึง” ตัวอย่าง กฎณา : กฎณาสอนน้องแบบเรียนกวีนิพนธ์

4.2 ใช้หลังคำ “ดังนี้” “ดังต่อไปนี้” เพื่อแจกแจงรายการ ตัวอย่าง ในส่วนของนายเขียวมีผลไม้ชนิดต่าง ๆ ดังนี้ : ละมุด,ขนุน,กลางสาต,เงาะ,มังคุด และทุเรียน.

4.3 ใช้คั่นบอกเวลา ตัวอย่าง 6:45 (หก-นา-ลิ-กา-สี่-สิบ-ห้า-นา-ที่)

5. ประจัญหน้า (?) มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

5.1 ใช้เมื่อสิ้นสุดความหรือประโยคที่เป็นคำถามหรือใช้แทนคำถาม ตัวอย่าง ใคร? เขาคำถามขึ้น

5.2 ใช้หลังข้อความเพื่อแสดงความสงสัยหรือไม่แน่ใจ มักเขียนอยู่ในวงเล็บ ตัวอย่าง ในหนังสือราชาริราชว่า พระเจ้าฟ้ารั่วทิวทองเมื่อปีฉลู จุลศักราช 675 พ.ศ.1856 มกะตาเป็นอนุชาได้ราชสมบัติ ให้เข้ามาทูลขอให้สมเด็จพระร่วงตั้งพระนามอย่างครั้งพระเจ้าฟ้ารั่วได้รับ พระนามว่า พระเจ้ารามประเดิด (ประดิษฐ์?)

6. ไผ่ยมกหรือยมก (ฯ) มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้ ใช้เขียนหลังคำ วลีหรือประโยคเพื่อให้อ่านซ้ำคำ วลีหรือประโยคอีกครั้งหนึ่ง

7. อัศเจรีย์ (!) มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

7.1 ใช้เขียนหลังคำ วลี หรือประโยคที่เป็นคำอุทาน ตัวอย่าง อู๊ย !

7.2 ให้เขียนหลังคำเลียนเสียงธรรมชาติ เพื่อให้ผู้อ่านทำเสียงได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ในเรื่องนั้น ๆ เมื่อไม่สามารถจะเขียนให้ถูกต้องเป็นตัวหนังสือได้ ตัวอย่าง บัง !

7.3 ให้เขียนหลังข้อความสั้น ๆ ที่ต้องการเน้นเป็นคำสั่งหรือคำเตือน เป็นต้น ตัวอย่าง ไป !

8. ไปยาลน้อย (ฯ) มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

8.1 ใช้ละคำที่รู้กันดีแล้ว โดยละส่วนท้ายไว้เหลือแต่ส่วนหน้าของคำพอเป็นที่เข้าใจ ตัวอย่าง กรุงเทพมหานคร เขียนเป็น กรุงเทพฯ

8.2 ใช้ละส่วนท้ายของวิสามานยนาม ตัวอย่าง มหามกุฏราชวิทยาลัย เขียนเป็น มหามกุฏฯ

8.3 คำ “ฯพณฯ” อ่านว่า “พะนะท่าน” ใช้เป็นคำนำหน้าชื่อหรือตำแหน่งข้าราชการผู้ใหญ่ ตั้งแต่ระดับรัฐมนตรีขึ้นไปและเอกอัครราชทูต ตัวอย่าง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

9. การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ ในหัวข้อคำถามที่ถามบ่อย เรื่องการใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่ (“...”) กับเครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยว (...) ได้อธิบายไว้ว่า การใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่ 1) ใช้เพื่อแสดงว่าคำหรือข้อความนั้นเป็นคำพูด บทสนทนา หรือความนึกคิด 2) ใช้เพื่อแสดงว่าคำหรือความนั้นคัดมาจากที่อื่น 3) ใช้เพื่อเน้นความให้ชัดเจนขึ้น 4) ใช้เพื่อเน้นคำหรือข้อความเพื่อให้รู้ว่าคำหรือข้อความนั้นเป็นส่วนวนหรือภาษาปาก ซึ่งมีความหมายผิดไปจากความหมายปกติ 5) ถ้าข้อความในเครื่องหมายอัญประกาศมีความยาวหลายย่อหน้าให้ใส่เครื่องหมายอัญประกาศเปิดไว้ข้างหน้าแต่ละย่อหน้า ส่วนเครื่องหมายอัญประกาศปิดให้ใส่ไว้เฉพาะท้ายย่อหน้าสุดท้ายเท่านั้น ส่วนอัญประกาศเดี่ยวใช้แทนเครื่องหมายอัญประกาศคู่ในข้อความที่มีการใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่อยู่แล้ว

10. การใช้เครื่องหมายยัติภาค มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

10.1 ใช้ในความหมายว่า “และ” หรือ “กับ” เพื่อบอกความสัมพันธ์ของคำ 2 คำ ตัวอย่าง ภาษาตระกูลไทย-จีน

10.2 ใช้ขยายความ ตัวอย่าง ชุนช้างชุนแผน-แจ้ง (หมายความว่า เป็นเรื่อง ชุนช้างชุนแผนสำนวนครูแจ้ง)

10.3 ใช้ในความหมายว่า “ถึง” เพื่อแสดงช่วงเวลา จำนวน สถานที่ ฯลฯ เช่นเดียวกับเครื่องหมายยัติภังค์ ตัวอย่าง ระยะทางลำปาง-เชียงใหม่ [ระยะ-ทาง-ลำ-ปาง-ถึง-เชียงใหม่]

10.4 ใช้แทนคำว่า “เป็น” พจนานุกรมไทย-อังกฤษ (หมายความว่า พจนานุกรมไทยเป็นอังกฤษ)

10.5 ใช้แสดงลำดับย่อยของรายการที่ไม่ต้องการใส่ตัวอักษรหรือตัวเลขบอกลำดับข้อ ตัวอย่าง - วรรณคดีประเภทร้อยกรองเจริญถึงขีดสุดอีกวาระหนึ่ง

- วรรณคดีประเภทร้อยแก้วก้าวหน้ายิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อน

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้ง่ายขึ้นหากผู้ใช้สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง

หนังสือพิมพ์บันเทิงเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจจากผู้อ่าน นำเสนอข่าวประเภทที่เรียกว่า “ข่าวเบา” หรือจัดเป็นประเภทประชานิยม เนื่องจากได้รับความนิยมจากคนอ่าน นำเสนอข่าวประเภทเร้าอารมณ์ เป็นข่าวที่คนทั่วไปสนใจใคร่ติดตาม และมีการใช้ภาษาอย่างหลากหลาย น่าสนใจ เพราะเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการใช้ภาษาที่ใช้ในการเขียนข่าวที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้ภาษา เพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้เรื่องภาษาที่เกิดขึ้นในสังคม เนื่องจากหนังสือพิมพ์ก็เป็นเครื่องสะท้อนความเป็นไปของสังคม ในยุคสมัยได้เช่นเดียวกับสื่ออื่น ๆ อีกหลายประเภทเช่นกัน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อเป็นแนวทางการศึกษาการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิง ดังนี้

ชินภัทร อุ่นทะยา (2537) ได้ศึกษาเรื่องศัพท์การเมืองที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวัน ผลการศึกษา พบว่า ศัพท์การเมืองโดยตรงมีลักษณะเป็นนามวลีและกริยาวลี ศัพท์การเมืองดัดแปลงมีลักษณะเป็นนามวลี กริยาวลี คำยืม คำภาษาปาก คำภาษาถิ่น และสำนวนศัพท์การเมืองโดยตรง ประกอบกับศัพท์ทั่วไปมีลักษณะเป็นนามวลี กริยาวลี และสำนวน ศัพท์การเมืองโดยตรงประกอบกันเป็นศัพท์ใหม่มีลักษณะเป็นนามวลีทุกคำ ศัพท์การเมืองที่พบมากที่สุด คือ ศัพท์การเมืองดัดแปลง ส่วนลักษณะศัพท์การเมืองที่เป็นนามวลีจะพบมากที่สุด ในศัพท์การเมืองทุกประเภท ความหมายของศัพท์การเมืองมี 2 แบบ คือ ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย ศัพท์การเมืองที่มีความหมายโดยนัยมีจำนวนมากกว่าศัพท์การเมืองที่มีความหมายโดยตรง การใช้ศัพท์การเมืองมี 8 วิธี คือ ใช้เรียกล้อเลียน ใช้เป็นฉายา ใช้แสดงอาการ ใช้ทับศัพท์ ใช้เพื่อความสะดวกในการพูดและเขียน ใช้เพื่อชักชวน เตือนใจ ให้ข้อคิด และใช้เปรียบเทียบ การใช้ศัพท์การเมืองที่ปรากฏมากที่สุดคือใช้เรียกชื่อ การใช้ศัพท์การเมืองจะสัมพันธ์กับเหตุการณ์ทางการเมืองทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ศัพท์การเมืองที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน ส่วนมากจะอยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศหรือพิมพ์ด้วยตัวอักษรดำหนา เน้นให้เห็นศัพท์การเมืองนั้น ๆ อย่างชัดเจน ศัพท์การเมืองบางคำมีข้อความอธิบายชี้แจงถึงที่มา และความหมายของศัพท์เพื่อให้ความรู้เรื่องศัพท์การเมืองแก่ผู้อ่าน

คมสัน กรวยสวัสดิ์ (2539) ได้ศึกษาเรื่องศัพท์กีฬาในหนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวัน ผลการศึกษา พบว่า ศัพท์กีฬาที่มาจากคำทับศัพท์จำแนกออกเป็น คำทับศัพท์แบบเต็มตัว คำทับศัพท์แบบบางส่วน และคำทับศัพท์แบบย่อส่วน ศัพท์กีฬาที่เป็นคำสมญานามจำแนกออกเป็นคำสมญานามที่เป็นคำไทย คำสมญานามที่เป็นคำต่างประเทศโดยตรงและแปลงศัพท์ คำสมญานามที่เป็นคำประสม และคำสมญานามที่เป็นคำย่อ ศัพท์กีฬาที่เป็นภาษาปากจำแนกออกเป็นภาษาปากที่เป็นนามวลีและกริยาวลี ศัพท์กีฬาที่เป็นสำนวนจำแนกออกเป็นสำนวนที่เป็นนามวลีและกริยาวลี ความหมายของศัพท์กีฬามี 2 แบบ คือ ความหมายของศัพท์โดยตรงและความหมายของศัพท์กีฬาโดยนัย ศัพท์กีฬาโดยนัยมีจำนวนมากกว่าศัพท์กีฬาที่มีความหมายโดยตรง

พิมลศิริ ธนอมศักดิ์ (2542) ได้ศึกษาเรื่องภาษาในการพาดหัวข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์ไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และมติชน ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการพาดหัวข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์ไทย กรณีศึกษาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และมติชน เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ คือ “ภาษาพาดหัวข่าวการเมืองของหนังสือพิมพ์ไทยได้สอดแทรกความคิดเห็น และชี้นำเนื้อหาข่าวไว้เกินความเป็นจริง” ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัยแบบวิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้วิธีการดังกล่าววิเคราะห์ความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่าง ในกลุ่มประชากรที่ประกอบอาชีพโดยทั่วไปและประชาชนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวงการสื่อมวลชนที่มีต่อลักษณะการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถทดสอบสมมุติฐานที่กำหนดไว้ได้อย่างชัดเจน นอกจากนั้นข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ยังทำให้ทราบถึงสาเหตุของการที่คนในสังคมมีความรู้สึกในแง่ลบต่อวงการการเมือง อันได้แก่ ประเด็นทางเศรษฐกิจ ประเด็นทางการเมือง และประเด็นทางวัฒนธรรม

ภัสรา สงวนผิว (2542) ได้ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน ผลการศึกษา พบว่า การเปลี่ยนแปลงของวงศัพท์สแลง แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การเพิ่มวงศัพท์ การสูญวงศัพท์ และการเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์ ซึ่งจำแนกเป็นการเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์โดยสร้างคำเพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์โดยลดคำลง และการเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์โดยเปลี่ยนคำใช้ใหม่ การเปลี่ยนแปลงวงศัพท์คำสแลง พบว่า มีการเปลี่ยนแปลงโดยการเพิ่มวงศัพท์ และเพิ่มคำในวงศัพท์เป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นถึงอิสระในการคิดสร้างคำขึ้นใช้ใหม่ การเพิ่มคำศัพท์ เพื่อใช้ในหมู่คณะของตนให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงวงศัพท์ของคำสแลงมีความสัมพันธ์กับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และค่านิยมของสังคม การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำสแลงแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ความหมายจากคำที่สร้างขึ้นใหม่ ปราบกฏคำสแลงที่มีความหมายสื่ออารมณ์ความรู้สึกในทางที่ไม่ดีเป็นจำนวนมาก และความหมายจากการนำคำเดิมมาเปลี่ยนรูปคำ ปราบกฏคำสแลงที่เปลี่ยนรูปคำแล้วความหมายเปลี่ยนจากความหมายเดิมเป็นจำนวนมาก โดยคำสแลงที่สร้างขึ้นหรือเปลี่ยนรูปคำจากเดิมมักนำคำที่เป็นภาษาพูดหรือภาษาต่างประเทศมาใช้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการ

เปลี่ยนแปลงด้านความหมายของคำสแลงมีความสัมพันธ์กับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและการติดต่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับสังคมอื่น ๆ

นิเทศ ไชยคำภา (2543) ได้ศึกษาเรื่องภาษาพูดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวัน ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบประโยคที่ใช้พูดหัวข่าวมี 5 รูปแบบ โดยพบว่า รูปแบบประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทกริยามากที่สุด รองลงมาเป็นบทประธาน บทขยาย ขึ้นต้นด้วยตัวเลข และ บทกรรมตามลำดับ ในด้านการใช้ถ้อยคำ พบว่า มีการใช้หลายลักษณะทั้งคำย่อ คำทับศัพท์ คำภาษาปาก คำสำนวน คำเชิงเปรียบเทียบและคำตัด ทั้งนี้เพื่อสื่อความหมายโดยตรงให้เกิดภาพ พร้อมกันนี้ยังแสดงภาพสะท้อนทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองได้อย่างเด่นชัด

บทที่ 3

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิงระหว่างเดือนธันวาคม 2557 – กุมภาพันธ์ 2558 ปรากฏผลดังนี้

3.1 การใช้คำและประโยค

3.1.1 การใช้คำสแลง คือ การใช้คำหรือสำนวนที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือใช้เพียงช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจผิดไปจากรูปแบบการเขียนที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย เช่น

“กำปั้น” โซวชนลับแล้วฟัดแบ็กดี เตรียมแก้ผ้าอีกแว้วว

(super บันเทิง วันที่ 1-15 ธันวาคม 2557 หน้า 5)

“อีกแว้วว” เป็นคำสแลง หมายถึง อีกแล้ว

‘เมย์’ จะเกเรียนคีย์บอร์ด

(สยามดารา วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“เกเรียน” หมายถึง คนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก่อวุ่น ไร้เหตุผล เช่น อย่าไปยุ่งกับเด็กพวกนี้ พวกเกเรียนทั้งนั้น (มาจากลักษณะของนักเรียนชายที่ดัดผมเกเรียนและชอบมั่วสุมเล่นเกมทางอินเทอร์เน็ต (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557 : 25)

‘หลุยส์’ บั่นคู่จิ้นเสริมทัพ ‘ช่อง 7’

(ดาราเดลี วันที่ 28 มกราคม – 3 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“คู่จิ้น” เป็นคำสแลง หมายถึง มาจากคำว่า Imagine ที่แปลว่าจินตนาการ หมายถึง คนสองคน (โดยมากมักเป็นดารา หรือ บุคคลสาธารณะ มีชื่อเสียง) ที่แฟนคลับ หรือ ผู้ชม ผู้ฟัง ล้วนอยากให้ เป็นคู่รักกันจริงๆ สืบเนื่องจากอาจจะเคยมีผลงานร่วมกันหรือมีภาพลักษณ์ที่สนิทสนมกัน

(<http://dict.longdo.com>)

เล็ก-เจษฎาเจกัยมนุษย์ป่า

(สยามบันเทิง วันที่ 24 - 30 มกราคม 2558 หน้า 1)

“มนุษย์ป่า” เป็นคำสแลง หมายถึง คำที่ใช้เรียกผู้ที่มีพฤติกรรมที่มีลักษณะที่เห็นแก่ตัว ทำสิ่งต่างๆ โดยไม่สนใจว่าจะทำให้ผู้อื่นหรือสังคมเดือดร้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การแย่งที่นั่งว่างในรถโดยสารสาธารณะ, การแซงคิวไม่ยอมต่อแถวคอยเวลาขึ้นรถไฟฟ้า, โดยส่วนมากจะเป็นสุภาพสตรีในวัยกลางคนจนถึงสูงอายุ จึงเป็นที่มาถึงคำว่า “ป่า”

(<http://dict.longdo.com>)

กีฬตอกแรงไม่สนดิงพอร์ชรัม

(สยามบันเทิง วันที่ 24 - 30 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ดิง” เป็นคำสแลง หมายถึง กลุ่มแฟนคลับ ดารา นักร้อง ที่ไม่มีเหตุผล ไม่มีมารยาท ไม่สนใจความเป็นไปของโลกนอกจากศิลปินของตัวเอง (<http://dictionary.sanook.com>)

ดาราอินเทรนด์แฟชั่นสุดสุดเก๋ฟรุ้งฟริ้ง!!

(สยามบันเทิง วันที่ 24 - 30 มกราคม 2558 หน้า 13)

“ฟรุ้งฟริ้ง” เป็นคำสแลง ซึ่งมีที่มาจากการที่ แทยอน เดินทางมาถึงประเทศไทย ในวันที่ 8 มีนาคม 2557 ก็มีแฟนคลับจำนวนมากมาต้อนรับสาวแทยอนถึงที่สนามบิน หลังจากนั้น แทยอน ก็เดินทางไปยังช่อง 3 เพื่อพบปะและทักทาย พี่ยุท ทรายุท สุทัศน์ะจินดา โชว์ความน่ารัก ฟรุ้งฟริ้ง กับท่าประจำตัวของเธอ พร้อมพูดไทยออกมาชัดเจนว่า “ฟรุ้งฟริ้ง” พร้อมสอนให้พี่ยุททำตามด้วย ซึ่งพี่ยุท ทรายุท ถึงกับออกปากว่า เขาเป็นคนไทยยังไม่รู้เลยว่าคำนี้แปลว่าอะไร สาวแทยอน ก็เฉลยว่า ฟรุ้งฟริ้ง หมายถึงคำว่า Twinkle ซึ่งตรงกับชื่อเพลงของ Girls' Generation TTS ยูนิติย่อยของ SNSD ที่มีสาวแทยอนรวมอยู่ด้วยนั่นเอง คำว่า “Twinkle” หมายถึง ส่องแสงระยิบระยับ (<http://star.kapook.com/view86005.html>)

สวยเซี่ยะเป๊ะเวอร์ ‘ปอลีน่า เวก้า’ มิสยูนิเวิร์ส 2014 นศ.วัย 22 โคลอมเปี่ยมมงกุฎจักรวาล

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 16)

“เซี่ยะ” หมายถึง สวยมาก เช่น ชุดใหม่ของเธอเซี่ยะสุดๆ นางเอกคนใหม่นี้ทั้งแซ่บ ทั้งเซี่ยะเลย (<http://education.kapook.com/view48486.html>)

लगरुप ‘ไบเฟิร์น’ ‘เป้’ ลั่นไม่รู้ตัวรับถูกขงกิกกัน

(สยามดารา วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“กิ๊ก” หมายถึง เพื่อนสนิทต่างเพศซึ่งอาจมีความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาว เช่น นายแอบไปมีกิ๊ก ระวังแฟนจับได้จะมีเรื่อง หรือหมายถึง มีความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาว เช่น เขากิ๊กอยู่กับดาราคณหนึ่งและกับ นักร้องอีกคนหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557 : 18)

‘พอร์ช’ เพื่อดราม่าถูกหาเจ้าชู้นิสัยแย่

(สยามดารา วันที่ 23 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“ดราม่า” เป็นคำสแลง หมายถึง การแสดงพฤติกรรมเกินจริง คำนี้มาจากภาษาอังกฤษว่า dramatic และ drama queen หมายถึง แสดงอารมณ์ที่มากเกินไปจนเกินความเป็นจริง หรือแสดงเกินความเหมาะสม บางทีก็หมายถึง แสดงอาการบางอย่างออกมาโดยที่ไม่ได้มีความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เช่นบอกว่า สุดาดราม่า เธอไม่ได้รู้สึกเสียใจอย่างนั้นจริงๆ ชะหน่อย ทว่าในความหมายที่ฝรั่งใช้กันจริงๆ drama หมายถึง ละคร ในภาษาไทยให้ความหมายไปในทางลบ (<http://dramaaddict.com/>)

เอ็มมีเดอะกิ๊กอ้างฉวนเปล่าเบนโล

(สยามบันเทิง วันที่ 24 - 30 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“เบนโล” หมายถึง ตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน เช่น คู่นี้ประกาศแต่งงานแบบสายฟ้าแลบ คนเลยสงสัยว่าจะเบนโล (มาจากผู้ตั้งครรภ์ที่อ้างว่ากินยาสตรีเบนโลเป็นการปกปิดการตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน เพราะยาสตรีเบนโลห้ามผู้หญิงมีครรภ์รับประทาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557 : 202)

‘หมาก-คิม’ ฟินเวอร์อินจัดเคลิ้มกอดได้น้ำ

(สยามบันเทิง วันที่ 7 - 13 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ฟินเวอร์” เป็นคำสแลง มาจากคำว่า “ฟินาเล่” ที่แปลว่า จบแบบสมบูรณ์แบบ โดยส่วนมาก มักจะใช้ตอนทีรู้สึกว้าว... “สุดยอด” (<http://highlight.kapook.com/view/74708>)

อู๊ตะ! เห็นแล้วเสียว ‘มินต์’ สับขาหลอก

(สยามดารา วันที่ 16 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“อู๊ตะ” เป็นคำสแลง หมายถึง อัจฉริยะหรือไม่คาดฝันยังอาจสื่อความหมายของอารมณ์ได้ว่า “อู๊แม่จ้าว ช่างเป็นไปได้หรือนี่” (<http://www.naewna.com/politic/columnist/12872>)

3.1.2 การใช้ตัวย่อ คือ การย่อคำทั้งที่เป็นที่เข้าใจกันดีอยู่แล้ว หรือเป็นไปตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด หรือเป็นตัวย่อที่คิดขึ้นใหม่ เช่น

‘เต๋ย’ เคลียร์ อติต **ผจก.** แฉหยิง-ลิมบุญคุณ

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ผจก.” ย่อมาจาก ผู้จัดการ

เอาจริง! “โย-ยศวดี” รวบรวมหลักฐานร้องทุกข์ **บก.ปอท.**

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“บก.ปอท.” ย่อมาจาก กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

‘ปาเกี่ยว’ โผล่ร่วมตัดสิน ‘สาวปิ่นส์’ ติด1ใน15 ‘แก้ม’ โพสต์แซวยังงี้ต้องให้ ‘บัวขาว’ เป็นกก.บ้าง

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 1)

“กก.” ย่อมาจาก กรรมการ

นศ.วัย 22 โคลอมเบียชิวมังกูจักรวาล

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 1)

“นศ.” ย่อมาจาก นักศึกษา

‘ไทด์-วัชรินทร์’ รับ**ป.ตรี** ทำฝันที่เป็นจริงให้ครอบครัว นศ.วัย 22 โคลอมเบียชิวมังกูจักรวาล

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 8)

“ป.ตรี” ย่อมาจากปริญญาตรี

‘พิงค์กี้’ ช็อกพั่วพั่นมีชื่อ**กก.บ.** ยกยอกเงิน

(สยามดารา วันที่ 1 มกราคม 2558 หน้า 1)

“กก.บ.” ย่อมาจาก กรรมการบริษัท

แฟนชนมจีนโชว์เวอร์พาสาขขึ้นฮ.

(สยามบันเทิง วันที่ 14 - 20 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ฮ.” ย่อมจาก เฮลิคอปเตอร์

‘บอย’เกรียนไม่ออก ป.ป.ง.ยึดล้มเบอร์กินี่ 13 ล้าน

(สยามดารา วันที่ 11 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ป.ป.ง.” ย่อมมาจาก สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

“ดิวิ-อริสรา”เข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสน.โคกคราม

(สยามดารา วันที่ 15 มกราคม 2558 หน้า 1)

“สน.” ย่อมมาจาก สถานีตำรวจ

3.1.3 การใช้คำเพื่อแสดงจำนวนในลักษณะเดียวกับภาษาต่างประเทศ คือ การเพิ่มตัวอักษรตัวสุดท้ายของคำนั้น ๆ เพื่อแสดงจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม หรือการใช้ “ส์” เพื่อแสดงความจำนวนมากขึ้น เช่น

The Seed Station สถานีความมันส์เคลื่อนที่

(สยามดารา วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 3)

อุยย์...’เอม’ดารา7สีล่อนจ้อนจากสปา!

(สยามดารา วันที่ 17 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

แอริยย “นาธาน” เสียวตุต อยากมีผิวแรงงานพม่า เห็นแล้วน้ำลายไหล

(super บันเทิง วันที่ 1-15 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

3.1.4 การใช้สมญานาม คือ การกำหนดคำเรียกชื่อให้บุคคลนั้นให้ต่างไปจากชื่อนามสกุลของบุคคลนั้น ๆ แต่แสดงนัยยะให้เข้าใจได้ว่าหมายถึงบุคคลใด มีทั้งสมญานามประกอบชื่อ คือ การใช้สมญานามร่วมกับชื่อของบุคคล และการใช้สมญานามโดยลำพัง เช่น

แอน ทองประสมปริ๊ตแตก **จอมเปี้ยว**ปีเตอร์เจ้าเก่าอ้างจำผิด

(สยามบันเทิง วันที่ 28 มกราคม – 3 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า1)

“จอมเปี้ยว” เป็นสมญานามที่ได้จากการที่บุคคลดังกล่าวผัดนัด

รวมแก๊งนางฟ้า ‘เจน’ ขอบคุณเพื่อนที่ซัพพอร์ต

(สยามบันเทิง วันที่ 28 มกราคม – 3 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า3)

“แก๊งนางฟ้า” เป็นสมญานามที่สื่อมวลชนตั้งให้เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มเป็นผู้หญิงสวย

‘เจนี่’ **มือฉกตลกสวรรค์** ‘หมาก’ กระซอกหงอก

(สยามดารา วันที่ 24 ธันวาคม 2557 หน้า1)

“มือฉกตลกสวรรค์” เป็นสมญานามที่ได้จากการที่บุคคลดังกล่าวมีข่าวว่าไปแย่งชิงสามีบุคคลอื่นแต่ใช้ชีวิตสมรสอยู่ร่วมกันไม่นานก็เลิกด้วยกัน

ต้นรักของ “เกรซ” กาญจน์เกล้า ด้วยเศียรเกล้า **นางเอกสาวขาวโอโม่**

(สยามดารา วันที่ 30 ธันวาคม 2557 หน้า 4)

“นางเอกสาวขาวโอโม่” เป็นสมญานามที่ได้เนื่องจากบุคคลดังกล่าวมีผิวขาวมาก

พระเอกพันล้านดวงเฮงได้เสียบละครแทน

(สยามดารา วันที่ 15 ธันวาคม 2557 หน้า1)

“พระเอกพันล้าน” เป็นสมญานามของมาริโอ้ เมาเร่อ เนื่องจากแสดงภาพยนตร์ที่ทำได้รายได้ได้พันกว่าล้าน

นางเอกอึ้มหมื่นล้านฉุนถูกมือดีสร้างไลน์ปลอมอ้างชื่อตนเอง

(สยามดารา วันที่ 19 มกราคม 2558 หน้า1)

“นางเอกอึ้มหมื่นล้าน” เป็นสมญานามของบงกช เบญจรงค์กุล ซึ่งเป็นดาราที่มีหน้าอกใหญ่และได้แต่งงานกับผู้มีฐานะร่ำรวย

หวัดลั่นชื่อนักปั้น**มือทอง** “เอ ศุภชัย” หนีตายเอาชีวิตรอดจากเหตุระเบิดกลางสยาม

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“นักปั้นมือทอง” เป็นสมญานามของ เอ ศุภชัย ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงผลักดันบุคคลให้มีอาชีพ
นักแสดง

3.1.5 การใช้คำแสดงภาพพจน์ คือ การใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพหรืออารมณ์ความรู้สึกที่
เด่นชัด เช่น

‘ชมพู’ ไล่ติงแตก หามส่ง รพ. ผ่าตัดด่วน !

(สยามดารา วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ด่วน” เป็นคำแสดงภาพพจน์ที่ทำให้เห็นว่าจะต้องเร่งรีบ

‘อะตอม’ เต้าบีกไซส์ อิ่มทะลัก

(สยามดารา วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“เต้าบีกไซส์ อิ่มทะลัก” เป็นคำแสดงภาพพจน์ที่ทำให้เห็นว่าเป็นบุคคลที่มีหน้าอกใหญ่

นางเอกสาวสุดฮอต “ญาญา-อุรัสยา” โดนเรียกเก็บภาษีอ่วม

(สยามดารา วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“อ่วม” เป็นคำแสดงภาพพจน์ที่ทำให้เห็นว่ามาก

จวกยับมุก ‘เสก’ แซวข่มขืนคนแก่

(สยามดารา วันที่ 29 มกราคม 2558 หน้า 1)

“จวกยับ” เป็นคำแสดงภาพพจน์ที่แสดงให้เห็นว่าโดนตำหนิจากคนเป็นจำนวนมาก

‘ทับทิม’ อึกอักยืมแฮย ๆ กระแสข่าวเล็ก “สเตฟาน”

(สยามดารา วันที่ 26 มกราคม 2558 หน้า 1)

“อึกอักยืมแฮย ๆ” เป็นคำแสดงภาพพจน์ที่แสดงให้เห็นว่าประหม่าเก๋อาย

เวทีเดือดขาอ่อนบราซิลระอุ

(สยามดารา วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ระอุ” เป็นคำแสดงภาพพจน์ที่หมายถึงการประจวบงามแข่งขันกันสูง

3.1.6 การเรียงคำลักษณนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย คือ การใช้ลักษณนามอยู่หน้าจำนวนนับ เพราะการใช้ลักษณนามที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยแล้วต้องไว้หลังจำนวนนับ เช่น

40 สาวล้านนาเผยโฉมประชัน น.ส.เชียงใหม่

(สยามดารา วันที่ 16 ธันวาคม 2557 หน้า1)

“40 สาวล้านนา” ต้องเขียนว่า “สาวล้านนา 40 คน”

‘ปู’ คว่ำรางวัลอันดับ 1 ประกาศผล 50 เช็กชี ‘สตาร์ส ไกลท์ อวอร์ดส์ 2014’

(สยามดารา วันที่ 20 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“50 เช็กชี” ต้องเขียนว่า “สาวเช็กชี 50 คน”

5 เช็กชีสตาร์เปลื้องผ้าหวิวลงปฏิทิน

(สยามดารา วันที่ 19 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“5 เช็กชีสตาร์” ต้องเขียนว่า “เช็กชีสตาร์ 5 คน”

‘3 นักร้อง’ รุ่งงานแสดง

(ดาราเดลี วันที่ 17-23 ธันวาคม 2557 หน้า 12)

“3 นักร้อง” ต้องเขียนว่า “นักร้อง 3 คน”

50 ซุปตาร์วิก 3 แปลงโฉมถ่ายปฏิทินรัศกรีช 2558

(สยามบันเทิง วันที่ 13 - 19 ธันวาคม 2557 หน้า 9)

“50 ซุปตาร์” ต้องเขียนว่า “ซุปตาร์ 50 คน”

4 นางแบบปฏิทินหวิวเจอเซ็กซี่!

(สยามบันเทิง วันที่ 17 - 23 มกราคม 2558 หน้า 1)

“4 นางแบบ” ต้องเขียนว่า “นางแบบ 4 คน”

3.1.7 การใช้คำตัดสั้น คือ การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่หรือเพื่อให้สะดุดตา แต่เป็นคำที่ผู้อ่านเข้าใจกันดีอยู่แล้ว มีทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เช่น

เผยแพร่ดีวีดีวีวาท์ชมพู่-อารยา 5 พุทธภาษเจ้าบ่าวเสริมหล่อหน้าเรียวประเคนเพชร8กะรัต
 แม้ทักกันว่า งานแต่งงานเอก**ซูปตาร์** “ชมพู่” อารยา

(สยามบันเทิง วันที่ 31 มกราคม - 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ซูปตาร์” มาจาก “ซูปเปอร์สตาร์”

แฟนนางงามไทย-**ปิ่น**ส์โพสค์แหวะกันละ!

(สยามดารา วันที่ 29 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ปิ่น” มาจาก “ฟิลิปปิ่น”

‘ปิยนเซ’ ควง ‘เจย์-ซี’ ชิง**มอ**ไซค์เที่ยวตะลุยเมืองภูเก็ต

(สยามดารา วันที่ 5 มกราคม 2558 หน้า 1)

“มอไซค์” มาจาก “มอเตอร์ไซค์”

แฟนคลับสุดแซ่ ! **เมนต์**ได้ภาพไฉฉินักแสดงสาว “เอมมี-มรกต”หลังแฟนหนุ่มถ่ายภาพปิด
 หน้าตลอด

(สยามดารา วันที่ 14 มกราคม 2558 หน้า 1)

“เมนต์” มาจาก “คอมเมนต์”

3.1.8 การใช้คำภาษาต่างประเทศ คือ การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ตัวอักษรไทย
 เขียนแทนเสียง เช่น

จับตาละครใหม่ **จุดเรตติ้ง** ‘ช่อง 3’

(ดาราเดลี วันที่ 21 - 27 มกราคม 2558 หน้า 1)

“เรตติ้ง” มาจาก rating หมายถึง การจัดลำดับ

‘เต้ย’ **เคลียร์**เบียร์โมเดลลิ่ง **คอนเฟิร์ม**ไม่เคยเปียใครทั้ง

(ดาราเดลี วันที่ 21 - 27 มกราคม 2558 หน้า 1)

“เคลียร์” มาจาก clear หมายถึง ชัดเจน

“โมเดลลิ่ง” มาจาก modelling หมายถึง ตัวแทนจัดหาบุคคลเพื่อทำงานในวงการบันเทิง

“คอนเฟิร์ม” มาจาก confirm หมายถึง ยืนยัน

‘โย’ เอาจริง หอบหลักฐานเชือดคนสร้างไอจีแอนตี้

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“แอนตี้” มาจาก anti หมายถึง ต่อต้าน

แพนเก่า ‘โรนัลโด’ โชว์ไม่หยุดฉลองความโสดสุดสยิว

(สยามดารา วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 13)

“โชว์” มาจาก show หมายถึง แสดง

‘อ้ม’ เซ็น ‘แอมป์’ โผล่เซอร์ไพรส์

(สยามดารา วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“เซอร์ไพรส์” มาจาก surprise หมายถึง ประหลาดใจ

‘ณเดชน์’ รุ่งเปียด ‘เจมส์’ ร่วง ชิงฟรีเซนเตอร์นำผลไม้ชื่อดัง

(ดาราเดลี วันที่ 28 มกราคม – 3 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ฟรีเซนเตอร์” มาจาก presenter หมายถึง ผู้แสดง

“หนีม-คะเนิง” พิมพ์รับหวนคุยนักแสดงรุ่นใหญ่ “จีป-วสุ” โดยเจ้าตัวยืนยันสนิทกันแค่พี่น้องไม่

คิตรีเทิร์น

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 1)

“รีเทิร์น” มาจาก return หมายถึง ย้อนกลับ

“กีฟ-อริสพีห์” ได้ตั้งป้อมดิสเครดิต “พอร์ช-ศรัณย์”

(สยามดารา วันที่ 25 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ดิสเครดิต” มาจาก discredit หมายถึง ไม่น่าเชื่อถือ

มาร์กี้เหยื่อปาปาราซซี่

(สยามบันเทิง วันที่ 3 - 9 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“ปาปาราซซี่” มาจาก paparazzi หมายถึง ผู้ก่อกวน

3.1.9 การใช้คำเลียนแบบเสียงพูด คือ การใช้คำที่ออกเสียงเช่นเดียวกับเสียงพูด มีทั้งการลากเสียง การขึ้นเสียงสูง หรือการใช้คำอุทาน เพื่อเพิ่มสีสันให้กับข่าว

โถ...บอยวิบากกรรมล้มโบรกีนี้

(สยามบันเทิง วันที่ 24 - 30 มกราคม 2558 หน้า1)

“โถ” เป็นคำที่เปล่งเสียงออกมาด้วยความสงสัยหรือเห็นอกเห็นใจ

(ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 : 537)

‘ทับทิม’ งดตอบเรื่องรักอีกอ๊วกเล็ก ‘สเตฟาน’ มั้ย?

(สยามดารา วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“มั้ย” เป็นคำที่ถอดเสียงเลียนแบบเสียงพูด

ว้าว! ‘วิว’หวิวเล็กๆดิ้งดูดสายตา

(สยามดารา วันที่ 15 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“ว้าว” เป็นคำที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงความตื่นเต้นประหลาดใจ

เฮ้อ...แม่มดเฒ่าม่ว วัดสันโสดสงทำยปี

(สยามดารา วันที่ 15 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“เฮ้อ” คำที่เปล่งออกมาแสดงความเบื่อหน่ายหรือไม่ถูกใจ (ราชบัณฑิต , 2554 : 1447)

เฮ้ย! ‘ปี’ดำใคร? แรงเป็นชุด

(สยามดารา วันที่ 20 มกราคม 2558 หน้า 1)

“เฮ้ย” คำที่เปล่งออกมาเพื่อให้รู้ตัวหรือให้ยั้ง (ราชบัณฑิต , 2554 : 1447)

3.1.10 การใช้คำภาษาต่างประเทศร่วมกับคำภาษาไทย คือ การสร้างคำภาษาอังกฤษร่วมกับคำไทย โดยใช้ตัวอักษรไทยเขียนแทนเสียง เช่น

วีเจสาวปัดโพสค์แดกนางเอกฮอต

(สยามดารา วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“นางเอกฮอต” มาจากการใช้คำไทยว่า “นางเอก” ร่วมกับคำภาษาอังกฤษ “ฮอต” (hot) หมายถึง ร่ำร้อน ในที่นี้รวมความแล้วหมายถึง นางเอกที่มีชื่อเสียงโด่งดัง

สวาทอดสื่อ **คู่เลิฟ** สุดจิ้น

(ดาราดลี่ วันที่ 7 - 13 มกราคม 2558 หน้า 1)

“คู่เลิฟ” มาจากการใช้คำไทยว่า “คู่” ร่วมกับคำภาษาอังกฤษ “เลิฟ” (love) หมายถึง รัก ในที่นี้รวมความแล้วหมายถึง คู่รัก

ว้าว! รับศักราชใหม่ซุ๊ป’ตาร้อยอยู่กับ **สุดที่เลิฟ**

(สยามดารา วันที่ 3 มกราคม 2558 หน้า 1)

“สุดที่เลิฟ” มาจากการใช้คำไทยว่า “สุด” “ที่” ร่วมกับคำภาษาอังกฤษ “เลิฟ” (love) หมายถึง รัก ในที่นี้รวมความแล้วหมายถึง สุดที่รัก

3.1.11 การใช้ภาษาพูด คือ การใช้คำภาษาปากหรือคำที่ไม่เป็นทางการ เพื่อให้สื่อความให้เข้าใจโดยง่าย เช่น

พริตตี้เงินล้านก็พลาดได้ จุกหลุด! โผล่ออกมา **จะเอ๋** ชาวสุรินทร์

(สยามบันเทิง วันที่ 4 – 10 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“จะเอ๋” เป็นคำภาษาปาก หมายถึง ทักทาย

สาวในเครื่องบินข่มขืน “ไปย-ผัว”

(super บันเทิง วันที่ 1-15 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“ผัว” เป็นคำภาษาปาก หมายถึงสามี

แอฟเผยเคล็ดลับ มีเรีย **ลูกดก**

(สยามบันเทิง วันที่ 24-30 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ลูกดก” เป็นคำภาษาปาก หมายถึง มีบุตรมาก

3.1.12 **การใช้คำไม่สุภาพ** คือ การใช้คำสองแง่สองง่ามหรือการใช้คำต่ำหรือการใช้คำหยาบ
เช่น

หลุดทั้งคืน คล้าย “อัน เดอะสตาร์” โซวโดไม่รู้ล้ม

(super บันเทิง วันที่ 16-31 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

นมใหญ่แต่เอาหัวไม่อยู่

(super บันเทิง วันที่ 1-15 ธันวาคม 2557 หน้า 2)

‘เอมมี’ เดือดโดนแฉถูกอึบคาห้องน้ำพับ

(สยามดารา วันที่ 27 มกราคม 2558 หน้า 1)

ฮือฮาเวียร์โซวชนอุปปฏิทิน

(สยามบันเทิง วันที่ 27 ธันวาคม 2557 – 2 มกราคม 2558 หน้า 1)

มือหื่นรุมเป็นร้อยกลางคอนเสิร์ตลูปจัมกระแตก

(สยามบันเทิง วันที่ 7-13 มกราคม 2558 หน้า 1)

‘อัน-กรกฎ’ ได้หลุดนู้ดโซวตอร์ปิโด

(สยามดารา วันที่ 24 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

‘ซี’ สะดุ้งแต่ไม่แคร์โรคจิตขอตัวบด้น

(สยามดารา วันที่ 23 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

‘นาว-กรีน’ เซ็กซีได้ถูกษติคลี่หมอก!

(สยามบันเทิง วันที่ 14-20 มกราคม 2558 หน้า 9)

3.1.13 **การสะกดคำผิด** คือ การสะกดคำไม่ถูกต้องตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้ เช่น

อูย...’เอม’ดารา7สีล่อนจ้อนจากสปา!

(สยามดารา วันที่ 17 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“ล่อนจ้อน” คำที่ถูกต้อง คือ คำว่า “ล่อนจ้อน” หมายถึง ไม่มีอะไรปกปิดร่างกาย ไม่มีอะไรติดตัว (ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 : 1041)

3.1.14 การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำผิดไปจากความหมายที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้ แต่ข้อสังเกตคือคำที่ใช้เป็นที่เข้าใจได้ว่าหมายถึงสิ่งใด เช่น

หิ้ง ‘ญานญา’ โดนภาษีเป็นเงินหลักล้าน

(สยามดารา วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า1)

“หิ้ง” หมายถึง อากาที่กลิ้งกระจายไป (มักใช้ในทางไม่ดี) (ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 : 1339) ควรใช้คำว่า “มีข้าว/มีข้าวลือ”

เจ้าบ่าวเสริมหล่อหน้าเรียว**ประเคน**เพชร 8 กะรัต

(สยามบันเทิง วันที่ 31 มกราคม – 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ประเคน” หมายถึง ส่งให้ถึงมือ (ใช้ในความหมายแดกดัน) (ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 : 701) ในที่นี้มิใช่การกระทำโดยไม่เต็มใจ เนื่องจากผู้ชายจะไปขอผู้หญิงแต่งงาน ควรใช้คำว่า “ให้”

บ๊อด**สวม**เขา ‘หนาม’ ‘จู้-พุ่ม’ เคลียร์ต่อหน้า

(สยามดารา วันที่ 13 มกราคม 2558 หน้า 1)

“สวมเขา” หมายถึง ทำความอัปยศให้แก่สามีด้วยการมีชู้โดยที่สามีไม่รู้จะแคะระคาย (ราชบัณฑิตยสถาน หน้า 1184) แต่ในกรณีบุคคลทั้งสองยังไม่ได้เป็นคู่สมรสกันจึงยังมีได้เป็นสามีภรรยาได้ตามกฎหมาย

3.1.15 การละประธานของประโยค คือ การขึ้นต้นประโยคด้วยคำกริยา มักปรากฏในพาดหัวข่าว ซึ่งปกติแล้วประโยคจะประกอบไปด้วยประธาน กริยา และกรรม แต่อาจเพื่อประหยัดเนื้อที่หรือเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านจึงละประธานของประโยค เช่น

๐ ปลื้มหันผมสั้นเรตติ้งพุ่ง ‘จ๋า’ ไม่เซ็ดรัก! ครั้งใหม่ขอผู้ใหญ่ดูยาว ๆ

(สยามดารา วันที่ 27 มกราคม 2558 หน้า 1)

ประโยคนี้นี้ละประธานของประโยค ๐ คือ จ๋า

๐ เมิน ‘เอ’ แวะแรงแรง ‘ใหม่’ ลั่นไม่ร้อนตัว

(สยามดารา วันที่ 26 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

ประโยคนี้นี้ละประธานของประโยค ๐ คือ ใหม่

๐ โดนชะไรวินัย ‘วาววาว’ ตีมันเมิน ‘อุ๊บ’ ไม่เผาผี

(สยามดารา วันที่ 19 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

ประโยคนี้นี้ละประธานของประโยค ๐ คือ วาววาว

3.1.16 **การใช้สำนวน** คือ การใช้สำนวนไทยหรือสำนวนที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อประกอบการเขียนข่าว เช่น

จับตาละครใหม่ ดูเรตติ้ง ‘ช่อง 3’ เอาใจแฟน **จอแก้ว** ครบรส

(ดาราเดลี วันที่ 21 - 27 มกราคม 2558 หน้า 1)

“จอแก้ว” หมายถึง โทรทัศน์

“ปุกลูก” **องครักษ์พิทักษ์** “อ้ม”

(super บันเทิง วันที่ 1-15 ธันวาคม 2557 หน้า 12)

“องครักษ์พิทักษ์” หมายถึง ผู้ปกป้อง

ขาเตี้ย ยังแข็งแรง ‘ตัก’ คงผัวลั่น **มือที่สาม** ไม่ได้แถม”

(สยามดารา วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ขาเตี้ย” หมายถึง ชีวิตสมรส

“มือที่สาม” หมายถึง บุคคลฝ่ายที่ 3 ซึ่งมีใช้คู่กรณี แต่สอดเข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจกรรม

หรือชีวิตของผู้อื่น มักจะเข้ามายุ่งเหยิงให้เกิดความแตกแยกหรือบ่อนทำลาย (ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 :

‘เจนสุดา’ **ขาขึ้น**งานรุมเพียบ

(ดาราเดลี วันที่ 26 พฤศจิกายน - 2 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“ขาขึ้น” หมายถึง ความเจริญก้าวหน้า

‘น้ำฝน’ **ลงคาน**เพื่อน ๆ ร่วมเฮ

(สยามบันเทิง วันที่ 24 - 30 มกราคม 2558 หน้า 9)

“ลงคาน” หมายถึง ได้เข้าพิธีสมรส

‘ปี’ **ดับเครื่องชน** ‘โย’ ลั่นเดินหน้าทวงของคืน

(สยามดารา วันที่ 30 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ดับเครื่องชน” หมายถึง สู้อย่างยอมตาย (ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 : 428)

งานเข้าไอ้โม่งโพสต์เมียเก่าฉว

(สยามบันเทิง วันที่ 27 ธันวาคม 2557 – 2 มกราคม 2558 หน้า 1)

“งานเข้า” หมายถึง มีปัญหาหรือเหตุการณ์ไม่ดีเกิดขึ้น

มือกีตาร์ดังเคลียร์**กินดับ**ไฮโซ‘มินท์’

(สยามดารา วันที่ 9 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“กินดับ” หมายถึง มีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง

‘ลูลู่’ **จับปลาสองมือ**รักเพลง...หลงละคร!!

(สยามบันเทิง วันที่ 14 - 20 มกราคม 2558 หน้า 14)

“จับปลาสองมือ” หมายถึง หมายถึงจะเอาให้ได้ทั้ง 2 อย่าง (ราชบัณฑิตยสถาน , 2554 :

313)

3.1.17 การใช้ตัวอักษรภาษาต่างประเทศร่วมกับตัวอักษรไทย คือ การใช้พยัญชนะภาษาอังกฤษร่วมกับพยัญชนะไทย เพื่อนำเสนอข่าว เช่น

โคกระเปิด! ‘เซอรี’ เดือดหน้า R จีกรูป

(สยามดารา วันที่ 26 มกราคม 2558 หน้า 1)

“R” หมายถึง ลำดับของภาพยนตร์ซึ่งมีหลายลำดับหนึ่งในนั้น คือ ลำดับ R (Restricted)

‘น้องแพน’ ยัมแฉ่งก๊วนละครเซอรีไฟร์ส์BD

(สยามบันเทิง วันที่ 20 - 26 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“BD” หมายถึง วันเกิด ย่อมาจาก birthday ในภาษาอังกฤษ

3.2 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

3.2.1 การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) หลักการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์นั้นจะใช้เขียนหลังคำ วลีหรือประโยคที่เป็นคำอุทาน ใช้เขียนหลังคำเลียนเสียงธรรมชาติ เพื่อให้ผู้อ่านทำเสียงได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ในเรื่องนั้น ๆ เมื่อไม่สามารถจะเขียนให้ถูกต้องเป็นตัวหนังสือได้ หรือใช้เขียนหลังข้อความสั้น ๆ ที่ต้องการเน้นเป็นคำสั่งหรือคำเตือน แต่ในหนังสือพิมพ์นั้นใช้เพื่อให้เป็นจุดสนใจหรือกระตุ้นความสนใจหรือเพื่อแสดงความตื่นเต้นของเหตุการณ์ เช่น

“แอลลี” กลับถึงไทยแล้ว!

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

‘เอ,กัปตัน’ หวิดดับ! หนีตายระเบิดห้างดัง

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

เอ๊ะยัง! นางเอกสาวโพสต์ภาพบังเอิญคล้ายหนุ่มไฮโซ

(สยามดารา วันที่ 30 มกราคม 2558 หน้า 1)

อดีตพี่เลี้ยง! ฟอง ‘เจ้ามารายห์’

(สยามดารา วันที่ 31 มกราคม 2558 หน้า 4)

“มะลิ โคทส์” ได้มือที่ 3 ทำ “จำ-วรลักษณ์”-“กิ้ง-เฉลิมชัย” ร้าว!

(สยามดารา วันที่ 13 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

3.2.2 การใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (ฯ) หลักการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยนั้นจะใช้ละคำที่รู้กันดีแล้ว โดยละส่วนท้ายไว้เหลือแต่ส่วนหน้าของคำพอเป็นที่เข้าใจ ใช้ละส่วนท้ายของ วิสามานยนาม หรือคำ “ฯพณฯ” อ่านว่า “พะนะท่าน” ใช้เป็นคำนำหน้าชื่อหรือตำแหน่งข้าราชการผู้ใหญ่ ตั้งแต่ระดับรัฐมนตรีขึ้นไปและเอกอัครราชทูต ซึ่งในหนังสือพิมพ์บันเทิงมักใช้เพื่อย่อคำที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว เช่น

‘วี’ ฉายเดี่ยว นั่งแทนผู้จัดฯ

(dara daily วันที่ 21-27 มกราคม 2558 หน้า 1)

“ผู้จัดฯ” ใช้แทนคำย่อ “ผู้จัดรายการ”

‘ชมพู่’ แต่งแฉ่เล็งฤกษ์เมษาฯ

(ดาราเดลี วันที่ 10 - 16 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“เมษาฯ” ใช้แทนคำย่อ เมษายน

นางชินฯ ชูปัตรีพาเหรดสละโสด

(ดาราเดลี วันที่ 7 - 13 มกราคม 2558 หน้า 1)

“นางชินฯ” ใช้แทนคำย่อ ชินเดอเรลล่า

‘พลอย’ บินลัดฟ้าประชันขาอ่อน ‘มิสทวิริซึ่มฯ’ ที่มาเลเซีย

(สยามดารา วันที่ 13 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

“มิสทวิริซึ่มฯ” ใช้แทนคำย่อ มิสทวิริซึ่มอินเตอร์เนชั่นแนล

‘แอลลี’ เปิดใจ ดูน ‘มิสยูฯ’ ลำเอียงแพลนดินแบบจีน

(สยามดารา วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“มิสยูฯ” ใช้แทนคำย่อ มิสยูนิเวิร์ส

3.2.3 การใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่ (“...”) และอัญประกาศเดี่ยว (‘...’) หลักการใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่ นั้น จะใช้ในกรณีแสดงว่าคำหรือข้อความนั้นเป็นคำพูด บทสนทนา หรือความนึกคิด ใช้เพื่อแสดงว่าคำหรือความนั้นคัดมาจากที่อื่น ใช้เพื่อเน้นความให้ชัดเจนขึ้น ใช้เพื่อเน้นคำหรือข้อความเพื่อให้รู้ว่าคำหรือข้อความนั้นเป็นสำนวนหรือภาษาปาก ซึ่งมีความหมายผิดไปจาก

ความหมายปรกติ และถ้าข้อความในเครื่องหมายัญประกาศมีความยาวหลายย่อหน้าให้ใส่เครื่องหมาย ัญประกาศเปิดไว้ข้างหน้าแต่ละย่อหน้า ส่วนเครื่องหมายัญประกาศปิดให้ใส่ไว้เฉพาะท้ายย่อหน้า สุดท้ายเท่านั้น ส่วนเครื่องหมายัญประกาศเดียวจะใช้เพื่อแทนเครื่องหมายัญประกาศคู่ในข้อความที่มี การใช้เครื่องหมายัญประกาศคู่อยู่แล้ว แต่ในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นจะใช้เพื่อกำกับคำที่ต้องการเน้น ส่วนใหญ่จะพบการใช้เพื่อกำกับชื่อคน เช่น

‘จำ’ อุบ ‘กึ่ง’ คั่ว ‘โบวี’

(สยามดารา วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

‘มิน’ เจอ ‘บ้านทรายทอง’

(ดาราเดลี วันที่ 26 พฤศจิกายน - 2 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

ภาพหลุดคุ้ยไฉนว่อน **‘ตึก’** โวยโดนแย่งผัว!

(สยามดารา วันที่ 18 มกราคม 2558 หน้า 1)

แต่ในขณะเดียวกันก็ใช้อัญประกาศคู่เพื่อกำกับเช่นเดียวกัน เช่น

“หญิงแมน – แอริน” โผล่ป้อง “ไฮโซมินท์” ไม่แย่งแฟนใคร!!

(สยามดารา วันที่ 10 ธันวาคม 2558 หน้า 1)

พระเอกช่อง 3 **“เคน-ภูภูมิ”** เข้าพิธีปลงพินาศ

(สยามดารา วันที่ 19 มกราคม 2558 หน้า 1)

จะสังเกตเห็นได้ว่าการใช้เครื่องหมายัญประกาศคู่และเครื่องหมายัญประกาศเดียวนั้นจะใช้ในกรณีที่คล้ายคลึงกัน คือ เพื่อกำกับชื่อบุคคล ซึ่งแตกต่างกันไปตามหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ นอกจากนั้น ในบางฉบับแม้เป็นฉบับหรือข่าวเดียวกันก็ใช้ทั้งอัญประกาศคู่และอัญประกาศเดียวเพื่อกำกับชื่อบุคคล เช่น

‘ตึก ชิโร่’ บัดได้ ‘กานต์’ โพสต์จวกเมีย “กานต์-วิภากร” โพสต์เฟซบุ๊กถึงนักร้องรุ่นใหญ่ “ตึก-ชิโร่” ฝากเตือนภรรยา “อ้อ-พรรณธิรา”

(สยามดารา วันที่ 16 ธันวาคม 2557 หน้า 1)

3.2.4 การใช้เครื่องหมายยัติภาค การใช้เครื่องหมายยัติภาคนั้น ใช้เพื่อย้ายความชื่อบุคคล กล่าวคือกล่าวถึงชื่อเล่นแล้วตามด้วยชื่อจริง ในบางกรณีใช้เพื่อกันชื่อบุคคลสองคนหรือการใช้เพื่อแทนการเว้นวรรค เช่น

“เมเปิ้ล-พัชชุดาญ์” ปรี๊ดแตก

(สยามดารา วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

“ตึก-เจ้าสัวบุญชัย” คงคู่เปิดใจสยบข่าวฉาว

(สยามดารา วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 1)

แดนซ์หนักกระชาวัย ‘จิ้งหรีดขาว’ รับมีหอบไอเดียเก้เปิดกรุซดลิเก-นักร้องให้เข้า

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 8)

3.2.5 การใช้เครื่องหมายประศนี (?) การใช้เครื่องหมายประศนีเพื่อใช้เป็นคำถาม เช่น

ใส่บิกินีผัดตรงไหน?

(สยามบันเทิง วันที่ 31 มกราคม – 6 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 9)

‘เมย์’ อุบัติร์นบัยถาม ‘ปาล์ม’ อยากคืนดีไหม?

(สยามดารา วันที่ 31 มกราคม 2558 หน้า 1)

3.2.6 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนซ้อนกัน เป็นการใช้เพื่อเน้นหรือเพื่อแสดงความรู้สึกหรือตั้งเป็นข้อสังเกต มีทั้งเครื่องหมายเดียวกันซ้อนกันและเครื่องหมายต่างกันซ้อนกัน เช่น

สาว ๆ หลายคนคงคิดว่าผู้ชายที่เซ็กซี่ที่สุดในโลกคงเป็นจอห์นนี่ เดปป์, คริสเฮมสเวิร์ธ หรือ แบรด พิตต์!?

(สยามดารา วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 หน้า 14)

ดาราอินเทรนด์แฟชั่นสุดเก๋ฟรุ้งฟริ้ง!!

(สยามบันเทิง ปี19 ฉบับ1663 24-30 มค 58 หน้า13)

ปิดฉากอสังการมิสยูนิเวิร์ส 2014 งดงามสมมงกุฎงานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา!! นศ.

วัย 22 โคหลอมเปียชิวมกฏจักรวาล

(สยามดารา วันที่ 28 มกราคม 2558 หน้า 15)

จะถึงคนไม่ชอบแต่ก็พยายามตามเช็กคนตลอดเวลา!!

(สยามดารา วันที่ 31 มกราคม 2558 หน้า 1)

อ้างคลิป 'เอ็มม่า' หลุดสยิว?!

(สยามดารา วันที่ 1 มกราคม 2558 หน้า 14)

จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นจะเน้นการใช้เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งมีผลต่อยอดขายจำหน่ายของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ๆ จึงอาจเป็นเหตุผลให้บางครั้งการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นอาจผิดไปจากหลักการใช้ภาษาไทย อย่างไรก็ตามหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นแต่ละฉบับก็มุ่งเน้นที่จะให้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจึงเน้นการใช้ภาษาที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล สาระสำคัญครอบคลุมสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

4.1 สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง พบว่า การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์มีการใช้ภาษาหลายลักษณะ สรุปได้ดังนี้

- 1) การใช้คำและประโยค
 - 1.1) การใช้คำสแลง
 - 1.2) การใช้อักษรย่อ
 - 1.3) การใช้คำเพื่อแสดงจำนวนในลักษณะเดียวกับภาษาต่างประเทศ
 - 1.4) การใช้สมญานาม
 - 1.5) การใช้คำแสดงภาพพจน์
 - 1.6) การเรียงคำลักษณนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย
 - 1.7) การใช้คำตัดสั้น
 - 1.8) การใช้คำภาษาต่างประเทศ
 - 1.9) การใช้คำเลียนแบบเสียงพูด
 - 1.10) การใช้คำภาษาต่างประเทศร่วมกับคำภาษาไทย
 - 1.11) การใช้ภาษาพูด
 - 1.12) การใช้คำไม่สุภาพ
 - 1.13) การสะกดคำผิด
 - 1.14) การใช้คำผิดความหมาย
 - 1.15) การละประธานของประโยค
 - 1.16) การใช้สำนวน
 - 1.17) การใช้ตัวอักษรภาษาต่างประเทศร่วมกับตัวอักษรไทย

- 2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
 - 2.1) การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์
 - 2.2) การใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ
 - 2.3) การใช้เครื่องหมายยัติภาค
 - 2.4) การใช้เครื่องหมายปรัศนี
 - 2.5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนซ้อนกัน

4.2 อภิปรายผล

การอภิปรายผลเกี่ยวกับผลที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากหนังสือพิมพ์บันเทิง ซึ่งจะพบว่า ภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิงนั้นมีหลายลักษณะ เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน จึงพบว่าการนำเสนอข่าวจำนวนไม่น้อยจะใช้ภาษาที่ไม่ได้มุ่งเน้นการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย ทั้งการใช้คำและการเรียงประโยค และจะพบว่ามีคำส่วนหนึ่งที่เป็นคำหรือสำนวนที่เกิดขึ้นใหม่ อาจเป็นเพราะเพื่อสร้างจุดเด่นของข่าวนั้น ๆ

นอกจากนั้นการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิงนั้นยังเน้นการใช้คำสั้น กระชับ แต่ทำให้ผู้อ่านเกิดเข้าใจได้ และเน้นการใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการมากกว่า โดยเฉพาะภาษาที่ใช้พูดห้วนๆ ส่วนการใช้ภาษาเพื่อให้รายละเอียดของข่าวจะมีความถูกต้องเรื่องของการใช้ภาษาถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทยมากกว่า อาจเนื่องจากต้องเขียนเพื่ออธิบายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ

ส่วนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนนั้นจะเห็นว่ามีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้องตามหลักการใช้และผิดไปจากหลักการใช้ ซึ่งอาจเป็นไปเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านหรือเพื่อเน้นความให้เป็นจุดสนใจ

การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิงจึงเป็นการใช้ภาษาอีกลักษณะหนึ่งที่ทำให้เห็นพัฒนาการของการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งคำบางคำอาจมีผู้นิยมใช้ในระยะเวลาแต่บางคำก็อาจมีผู้ใช้เพียงช่วงสั้น ๆ ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของภาษาที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

4.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้
 - 1.1) ผู้สอนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตการณ์ใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์บันเทิง เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยที่ไม่ถูกต้อง
 - 1.2) ผู้สื่อข่าวสามารถเห็นข้อบกพร่องเรื่องการใช้ภาษาของตนเอง เพื่อจะสามารถนำไปใช้เพื่อปรับปรุงในการนำเสนอข่าวครั้งต่อไป

2) ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1) ศึกษาการใช้ภาษาเพื่อนำเสนอข่าวอื่น ๆ เพื่อชี้ให้เห็นว่าการใช้ภาษาในข่าวอื่น ๆ มีลักษณะอย่างไร

2.2) ศึกษาการใช้ภาษาที่นำเสนอข่าวบนเว็บที่ออกอากาศทางโทรทัศน์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คมสัน กรวยสวัสดิ์. ศัพท์กีฬาในหนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2539.
- ชินภัทร อุ่นทะยา. ศัพท์การเมืองที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2537.
- ณรงค์ สมพงษ์. **สื่อสารมวลชนเพื่องานส่งเสริม**. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.
- ธนู ทดแทนคุณ. **ภาษาร่วมสมัย**. กรุงเทพฯ. โอเดียนสโตร์, 2551.
- ธัญญาศิริ แก้วจตุรัส. สัมพันธภาพระหว่างผู้สื่อข่าวบันเทิงและแหล่งข่าว : กรณีศึกษาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. สารนิพนธ์วารสารศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.
- ธีรารักษ์ โพธิสุวรรณ. **เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อมวลชน หน่วยที่ 1 – 8 หน่วยที่ 2 ระบบสื่อมวลชน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2547.
- ถาวร บุญปวัฒน์. **หลักการหนังสือพิมพ์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. มติชน, 2538.
- นงนุช ศิริโรจน์. **การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.
- นภาพรณ ตันติเวชกุล. **พฤติกรรม的开รับสื่อของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษา**. ม.ป.ท.. คณะกรรมการสมาคมโฆษณาธุรกิจแห่งประเทศไทย, 2544.
- นภาพรณ พันธุเมธา. **การใช้ภาษาไทย หน่วยที่ 1 – 8 หน่วยที่ 2 หลักการใช้ภาษาในการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ 13. นนทบุรี. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2535.
- นิเทศ ไชยคำภา. ภาษาพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2543.
- ปรมะ สตะเวทิน. **การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี**. กรุงเทพฯ. ภาพพิมพ์, 2539.
- ประณม จันทิม. **ภาษากับมวลชน : วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย**. ใน สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. **การใช้ภาษาไทยในสื่อมวลชน ปัญหาและแนวทางแก้ไข** หน้า 1. กรุงเทพฯ. กรมวิชาการ, 2538.
- ประยูร ทองศิลป์. **หลักและการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 2553.
- ปยุตนรัตน์ พิงคานนท์. **การสื่อข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

ผะอบ ไปชะกฤษณะ, พันตรีหญิง. **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ.

รวมสาส์น, 2554.

พิมลศิริ ธนอมศักดิ์. ภาษาในการพาตัวชาวการเมืองในหนังสือพิมพ์ไทย : ศึกษาเฉพาะกรณี

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และมติชน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2542.

ภัสรา สงวนผิว. การเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2542.

มาเต็ม! ราชบัณฑิต เพิ่มศัพท์ไว้อีก ดราม่า-ขึ้นสะตือ-งามได้. <http://education.kapook.com/view48486.html> . [15 เมษายน 2558].

ราชบัณฑิตยสถาน. **เครื่องหมายวรรคตอน**. [online]. ราชบัณฑิตยสถาน. 2558. แหล่งที่เข้าถึง : <http://www.royin.go.th>. [2 มีนาคม 2558].

_____. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2557.

_____. **พจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1 – 2**. กรุงเทพฯ. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2557.

วิรัช ลิขิตนกุล. **การประชาสัมพันธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

สมหมาย ปาริจัดต์ และอมรพรรณ ชุ่มโชคชัยกุล. **ประมวลสาระชุดวิชาการข่าวเบื้องต้น หน่วยที่ 1 – 6 หน่วยที่ 4 ประเภทข่าวในหนังสือพิมพ์**. นนทบุรี. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2547.

สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์**. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2542.

อัญชลินี โพธิพันธุ์ทอง. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อหนังสือพิมพ์บันเทิงของประชาชน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2549.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. **สื่อสารมวลชนเบื้องต้น สื่อมวลชน วัฒนธรรม และสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

<http://dictionary.sanook.com>. [12 เมษายน 2558].

<http://dict.longdo.com>. [12 เมษายน 2558].

<http://dramaaddict.com>. [12 เมษายน 2558].

<http://highlight.kapook.com/view/74708>. [12 เมษายน 2558].

<http://www.naewna.com/politic/columnist/12872>. [12 เมษายน 2558].

ภาคผนวก

ตัวอย่างภาษาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บันเทิง

สยามดารา. (2557, ธันวาคม 23). หน้า 1.

สยามดารา. (2557, ธันวาคม 23). หน้า 1.

สยามดารา. (2557, ธันวาคม, 24). หน้า 1.

สยามดารา. (2557, ธันวาคม, 21). หน้า 1.

เผยทุกชีวิตวิหำชมพู่-อารยา

5 พฤษภาฯ

เจ้าป่าเสริมหล่อหน้าเรียว
ประเคนเพชรธกะรัต

แม้ทักันว่า งานแต่งงานเอกซูปดาร์ “ชมพู่” อารยา อ่านต่อหน้า 7

ใบหน้าโดดดิ๋ว

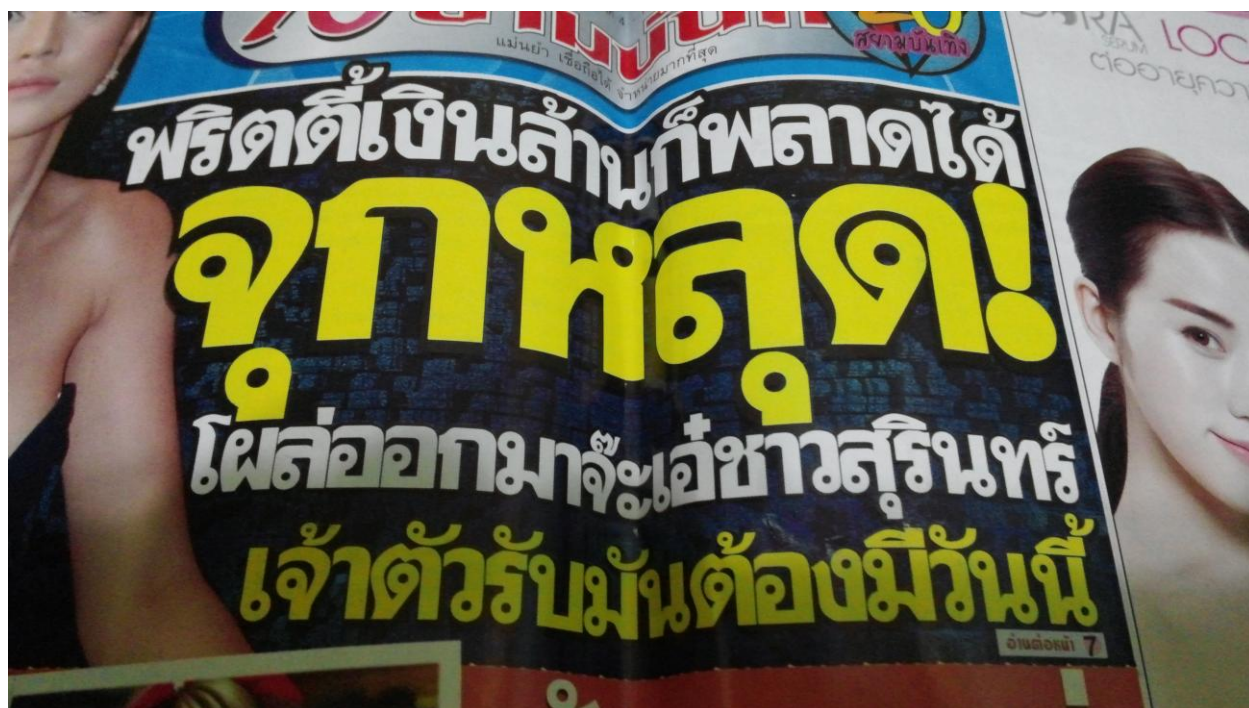
ถ้าคุณมีปัญหาแบบนี้

- ริ้วรอยบนใบหน้าเยอะ
- ผิวหน้าบอบคล้ำ
- ปัญหาสิว และ สิวแดง
- ผิวหน้าถูกทำลายด้วยมลภาวะ

นี่คือ Night Cream
ที่มีประสิทธิภาพดีกว่า
ครีมอื่นๆหลายเท่าที่คุณ

K&K SYN-AKE CREAM
by CAUTINA

สยามบันเทิง. (2558, 31 มกราคม – 6 กุมภาพันธ์). หน้า 1.

พริตดี้เบ็นลำนก็พลาดได้

จากหลุด!

ไฟส่องออกมาจะเฒ่าชาสุรินทร์

เจ้าตัวรับมันต้องมีวันนี้

อ่านต่อหน้า 7

Phrit Dee Ben Lan

Phrit Dee Ben Lan

สยามบันเทิง. (2558, 4 – 10 กุมภาพันธ์). หน้า 1.

สยามบันเทิง. (2558, 28 มกราคม – 3 กุมภาพันธ์). หน้า 1.

สยามดารา. (2557, ธันวาคม, 27). หน้า 1

สยามบันเทิง. (2558, 24 - 30 มกราคม). หน้า 1.

Super บันเทิง. (2557, 1 - 15 ธันวาคม). หน้า 1.

Super บันเทิง. (2557, 1 – 15 ธันวาคม). หน้า 5.

Super บันเทิง. (2557, 1 – 15 ธันวาคม). หน้า 5.

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ-สกุล กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์
Mrs.Kobkan Wisesram
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. ตำแหน่งทางวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ 67000
โทรศัพท์ 0-5671-7100 E-mail : hellokobkan@hotmail.com
5. ประวัติการศึกษา ศษ.บ. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศิลปากร
ศศ.ม.(ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
กจ.ด. (การจัดการการสื่อสาร) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
6. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ ภาษาไทย